

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 17

December 2015

číslo 10

A vedia to vôbec ľudia?

A vedia to vôbec ľudia?

Kedysi dávno zvolali zvieratá snem. Líška sa spýtala veveričky: „Čo pre teba znamenajú Vianoce?“ Veverička odpovedala: „Pre mňa Vianoce znamenajú krásny stromček ozdobený sviečkami a sladkosťami, ktoré mám tak rada.“

Líška pripojila svoju predstavu: „Pre mňa, samozrejme, nesmie chýbať voňavá pečená husička. Bez pečienky by to naozajstné Vianoce ani neboli.“ Do rozhovoru sa zapojil medveď: „Vianočka! Na Vianoce musím mať obrovskú sladkú vianočku s medom.“

Pripojila sa aj straka: „Podľa mňa sú na Vianoce najdôležitejšie krásne a žiariace šperky. Na Vianoce sa má všetko lesknúť.“ Pozadu nechcel ostať ani vôl: „Vianoce robí Vianocami šampanské. Ja by som spokojne vypil aj dve fľaše.“

A osol, ktorý to už nemohol vydržať, sa rýchlo chytil slova: „Vôl, ty si sa zbláznil! Veď na Vianociach je najdôležitejší Ježiško. Ty si zabudol?“ Vôl sa zahanbil, sklopil veľkú hlavu a zabučal: „A vedia to vôbec ľudia?“

Nezabudnime, na Vianociach je najdôležitejší Boh, Ježiš. Pripomína nám to aj Sv. Otec František vyhlásením mimoriadneho svätého Roku milosrdenstva, aká je láska Boha, ako nám nedokonalým ľuďom chce pomôcť odpustiť naše nedokonalosti.

Svet od nás očakáva výkon a dokonalosť. Boh od nás očakáva kajúcnosť a ľútosť. O tom je príchod nášho Pána Ježiša - o pokore. Prišiel ako malé dieťa v jasliach. Využime to v roku milosrdenstva. Požehnané Vianoce!

d. o. Marek

meditácia snímka: M. Magda

OBSAH**ÚVODNÍK**

A vedia to vôbec ľudia? 2

KATECHÉZA

Homília na 3. adventnú nedelu, rok C... 4

Rozhovor 6

Čo súdite o Vianociach? 9

Povzbudený anjelom 11

Pastierský list 12

Žiť s radosťou a so zápalom 14

Potrebujeme B. milosrdenstvo? 16

Ad limina 17

Stretnutie zasvätených 18

SPEKTRUM MLADÝCH

Zvláštny sen 21

Najkrajšia vianočná hádanka 22

Ako prežiť Vianoce 24

Máš problém? (40. časť) 25

Ahoj, deti! 26

Porta sancta 27

Trampoty v manželstve (98. časť) ... 28

Ohlášky 29

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútoraná predná: M. Magda

Vnútoraná zadná: TV LUX,

M. Ocsenáš, M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda,

E. Jenča

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vífaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločenstvom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** d. o. Ján Biroš, Martina
Gondová, Tomáš Magda ml., Lenka Novotná,
Blažej Vaščák;**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116**www.vitaz.rimkat.sk**e-mail: **vitaz@rimkat.sk,****spektrum@rimkat.sk**číslo účtu: **5037445647/0900****Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.**

ilustrčná snímka: Martin Magda

Pred Vianocami

Anselm Grün

*Dobrotivý Bože, Vianoce sú predo dvermi.**Odvráť moju myseľ od všetkých starostí,
ktoré ešte na mňa čakajú.**Otvor moje srdce pre tajomstvo,
ktoré budeme sláviť o niekoľko dní.**Daj, aby tieto sviatky neubehli len tak,
ako sa to, žiaľ, stalo už mnoho ráz.**Na Vianoce chceš so mnou osláviť nový začiatok,
pretože sa tvoj Syn Ježiš Kristus narodil z Panny Márie.**Preto ti chcem odovzdať všetko staré a použité,
aby si ma od toho oslobodil.**Chcem ti odovzdať aj svoje previnenia –
všetko, čo v tomto roku nebolo až také dobré.**Odním mi všetko, čo ma zaťažuje,
aby Vianoce boli pre mňa naozaj novým začiatkom.**Daj, aby som sa nanovo priblížil k ľuďom,
s ktorými budem na Vianoce, ale aj k tým,
s ktorými budem opäť pracovať po Vianociach.*
*Napln všetkých ľudí, ktorí so mnou prežívajú všedné dni,**Duchom nového začiatku.**Oslobod' aj ich od všetkého, čo ich ťaží,
a v narodení tvojho Syna im ukáž,**že nie sú spútaní minulosťou,
ale že každý deň s nami nanovo začínaš.**Tvoja láska robí všetko novým.*

HOMÍLIA

na 3. adventnú nedeľu, rok C

Ponúkame vám pre duchovné obohatenie sa homílie nášho rodáka, kňaza Mgr. Jána Biroša.

Keď ich duchovný otec doniesol do redakcie, veľmi som sa potešil, lebo nám do nášho duchovného života pribudne aj jeho dlhoročný pohľad na našu vieru cez vysluhovanie sv. omší, zložených z bohoslužby slova a bohoslužby obety.

Džbán radosti

Jedna stará legenda rozpráva, že keď Eva opúšťala raj, vzala si so sebou džbán radosti, ale keď zbadala pri bráne raja anjela s mečom, zľakla sa, pustila džbán z rúk a ten sa rozbil o kameň. Zostali z neho len biedne črepiny. Je to len legenda, ale dejiny ukazujú, že táto legenda je veľmi blízka skutočnej pravde. Všetci vyhnaní z raja sme sa stali v tomto svete len zberateľmi drobných radostí. Podobne ako existujú zberatelia starožitností, obrazov, poštových známok, rôznych škatuliek, tak aj všetci ľudia hľadajú šťastie. Šťastie hľadáme všade, vo výstavných skriniach obchodov, na televíznej obrazovke, vabi nás najnovší model auta, alebo konformne zariadený byt, okúzľujú nás ďaleké cesty do zahraničia, alebo zábavné podniky. Veľký básnik renesancie Dante vraj kedysi v neskorý večer zaklopal na kláštornú bránu a na otázku vrátnika: „Čo hľadáte v tak neskorej noci?“

„Hľadám radosť“, odpovedal

Radosť hľadáme i my, i keď ona nám stále nejako uniká, vzdaluje sa. Hľadanie radosti nás znechucuje, zanecháva smútok, bolesť, horkosť, otravuje náš život. Ale radosť musí kdesi byť, keď po nej stále túžime, keď ju tak túžobne hľadáme,

musí existovať, keď človeku je tak vrodená túžba po nej. Už v Starom zákone bol vyvolený národ povolaný k radosti. Keď prorok Sofoniáš, ktorý žil sedem a pol storočia pred Kristom, pozoroval, ako sa jeho ľud spreneveruje Bohu, obracia sa k modlám, ako mravne upadá, obracia sa k svojmu ľudu nielen

„Dnes po svätej omši, aký ohromný bol môj rozhovor s nebom. Pán Ježiš bol mojím nebom. Neboli tam už dve srdcia. Moje srdce sa stratilo v tom druhom ako kvapka v mori. Bola to radosť a šťastie, viac by sa nedalo ani znieť.“

slovami varovania a hrozby, ale z prorokových úst plynú tiež pieseň radosti: „Jasaj, dcéra Sionská, zaplesaj Izrael, raduj sa a vesel celým srdcom, dcéra Jeruzalemská. Pán, tvoj Boh, je uprostred teba, víťaz, plesá radosťou nad tebou“ (Sof 3, 14-18). Možno, že si Sofoniášovi poslucháči neuvedomovali naplno obsah týchto slov, možno ani on sám ich plne nechápal. To, čo bolo pre Sofoniáša len predzvestou, stalo sa pre nás skutočnosťou. Preto sa nečudujme, že svätý Pavol i keď bol vo väzení, vyzýva veriacich v Krista k radosti slovami: „Radujte sa v Pánovi. Opakujem. Radujte sa. Pán je blízko.“

Smútok a stiesnenosť

Smútok a stiesnenosť sprevádajú nielen človeka dvadsiata-

teho prvého storočia, otravovali ovzdušie i v prvých náboženských obciach. Možnože už od počiatku vládol čudný a pritom veľmi falošný názor, že kresťan je bytosť nesmelá, obmedzovaná zákazmi a príkazmi, plná strachu a škrupúl, proste, že kresťan musí chodiť so sklonenou hlavou, so zachmúrenou tvárou. Je pravda, že život skutočného kresťana nie je ľahký, ani pohodlný, ale je a musí byť radostný, i keď veriaci nežije bez starostí. Je to život plný obetí, odriekania, ale pritom nanajvýš šťastný.

Najviac radosti je tam, kde sa miluje. Páter Pio napísal v liste z 18. apríla 1912 (a bol to muž bolesti, pretože mal na tele Kristove stigmy): „Dnes po svätej omši, aký ohromný bol môj rozhovor s nebom. Pán Ježiš bol mojím nebom. Neboli tam už dve srdcia. Moje srdce sa stratilo v tom druhom ako kvapka v mori. Bola to radosť a šťastie, viac by sa nedalo ani znieť.“

Aká je teda cesta?

Nuž, aká je teda cesta k tej najhlbšej a najčistejšej radosti? Uchovať si vnútro bez ťažkej viny, aby Pán Boh bol nám a my Bohu čo najbližšie. Naše náboženstvo je náboženstvom radosti. Je radostnou zvestou prinesenou Boho-človekom. Prvé slová Kristovho

ilustračná snímka: Martin Magda

posolstva boli výzvou k radosti: „Radujte sa a jasajte, lebo vás čaká veľká odmena“ (Mt 5,12). Aj reč na hore Krista Pána je reč radosti a dokonalosti a opiera sa o lásku k Bohu a k človekovi. No nezamieňajme si pojmy radosť a veselosť, pretože veselosť zostáva vo sfére citov a radosť je ovocím ducha. Nie je možné zbierať ovocie prv, ako strom nevyrastie. Radosť je ovocím lásky.

Predmetom ľudskej lásky je Boh

Najväčším predmetom ľudskej lásky je Boh a v Bohu a skrze Boha ľudia a svet. V miere ako rastie láska k Bohu a k ľuďom, rastie aj opravdivá radosť. Priemerná láska obmedzuje, veľká láska povznáša a rozpaľuje. Preto svätci boli ľuďmi radosti. Smutný svätý je naozaj veľmi smutným obrazom človeka. Nie každý svätec je postavený na

oltár, ale každý človek môže vyplniť svoj život radosťou, stačí vyjsť zo svojho malého „JA“, venovať sa službe iným a radosť vyplní srdce človeka. Pretože čím viac dávame, tým viac dostávame, čím viac sa človek snaží obšťastniť radosťou druhých, tým viac ju sám zakúša.

Jedna staršia žena si adoptovala dieťa. Keď sa jej pýtali, prečo to urobila, keď mala predsa vlastné deti, odpovedala: „Keď moji synovia jeden po druhom opúšťali rodný dom a môj život bol ľahší a bez problémov, uvedomila som si, že už nie som šťastná ako kedysi. Najšťastnejšie roky môjho života boli, keď sme s manželom ťažko pracovali a obetovali sa pre početnú rodinu. Život bol ťažký, ale plný radosti.“ Z toho plynie, že radosť sa nenarodí z majetku, z luxusného auta, domu, z pohodlného života, radosť nezaistí ani veľká suma pe-

ňazí na účte, ani to, keď sa brániť prijať dieťa v manželstve. Radosť pramení z čistého svedomia, rozvíja sa a rastie v ovzduší lásky a dobroty srdca voči ostatným. V predvianočnej dobe musíme vynaložiť mnoho úsilia, aby sme sa radosti nezbavili vonkajšími zbytočnými starosťami. Smútok kalí život, radosť dáva životu zmysel. Smútok väzní človeka, radosť dáva slobodu. Smútok spôsobuje chorobu tela a duše, radosť ju lieči. Smútok oslepuje, radosť ožaruje.

Pane Ježišu, urob ma nástrojom radosti. Urob, aby som nemyslel na seba, ale myslel na ostatných, aby som vlieval dobrotu tam, kde vládne zloba, lásku tam, kde je nenávisť, vieru tam, kde vládne pochybnosť, útechu tam, kde je smútok, aby som prežil Tvoje narodenie opravdivo a naozaj. Amen.

Mgr. Ján Biroš

Rozhovor

Nie je to dávno, keď v našej "katedrále" s pokorou kňaza a s gitarou v ruke prednášal prosby a ďakovania Bohu k dožitým osemdesiatim rokom svojej mamky Františky.

V 33. nedeľu (15. novembra) prišiel ďakovať Bohu za 60 rokov svojho života, náš rodák a spolužiak

duchovný otec Vladimír Čech

Pri príležitosti krásneho životného jubilea sme ho poprosili o rozhovor.

Niektorí naši mladší čitatelia vás, duchovný otec Vladimír, tak dobre nepoznajú. Môžete nám v úvode porozprávať čo-to zo svojho života?

Narodil som sa 15. novembra 1955 ako prvorodený syn v rodine otca Jána a mamky Františky, rodenej Birošovej. Po mne sa narodili ešte tri sestry. Na základnú školu som chodil do Vítava, neskôr do Širokého. Miništroval som pri nebohom duchovnom otcovi Petrovi Adamčákovi. Bolo nás vtedy veľmi veľa miništrantov, boli sme rozdelení do skupín. Čo bolo zaujímavé, starší miništranti boli takí „mazáci“ a my mladší sme pred nimi mali obrovský rešpekt, nás mladších zaúčali. Keď sme chceli miništrovať, museli sme vedieť modlitby po latinsky. Takto sme chlapci vyrastali pri oltári.

Vrátim sa k miništrovaniu.

snímka: Martin Magda

Tam sa zrodilo vaše povolanie ku kňazstvu?

U mňa nie. To tvrdím doteraz. U mňa to nebolo tak, že som bol miništrantom a hneď som mal myšlienku byť kňazom. Ale jednu vec si veľmi dobre pamätám, že túžba po kňazstve nebola taká veľká od detstva, prišla neskôr. Vždy som mal vnútri v sebe myšlienku byť na mieste toho kňaza pri oltári, čítať to, čo on číta z misálu, povedať niečo, kázať. To bolo také malé semienko vnútri a tomu semienku som dával vždy nádej rásť a aj dôveru. Ale túžba stať sa kňazom a ísť študovať teológiu prišla oveľa

neskôr. To semienko dozrelo až na učňovke. Pri sústruhu, pri fréze, pri brúske, lebo zo základnej školy som sa išiel učiť za nástrojára. Mám výučný list. Bolo zaujímavé aj pre mňa, aj pre mojich rodičov, ktorých som raz prekvapil túžbou ísť do seminára, že moje rozhodnutie padlo práve na učňovskej škole v Krompachoch. Neviem prečo, nech sa ma na to nikto nepýta. Jednoducho som sa otvoril milosti Ducha Svätého a prijal som ju, aby sa vo mne ďalej rozvíjala.

Pri vašom rozhodnutí ísť do seminára zohralo úlohu aj to, že sa v tom čase v našej obci začínali

konať primície kňazov, rodákov, duchovného otca Franca, Pavla Čecha a ďalších, ktorí nasledovali. Bola to veľká udalosť v obci, veľa sa o tom hovorilo.

Prví mali primície duchovní otcovia Ladislav Franc a Pavol Čech, potom d. o. Ján Biroš, Viktor Grega, Janko Ondria, František Stahovec, ja som bol siedmy v poradí. Čiže inšpirácia bola obrovská, lebo tie primičné slávnosti dodávali veľmi veľa duchovna. Tak ako dnes mladí hľadajú inšpirácie medzi športovcami, napr. futbalista Messi, špičkový cyklista Sagan. Takými veľkými vzormi boli pre nás chlapcov práve títo mladí kňazi a tiež veľké množstvo rehoľných sestričiek, ktoré tu prichádzali a s ktorými sme boli priatelia. Bol to pre nás sviatok byť s nimi, porozprávať sa. Dali nám vždy cukríky a posmeľovali nás.

Pamätám si pána farára Adamčáka, ktorý raz povedal veľkú pravdu, že „aj z miništrantov sa raz môžu stať veľkí nepriatelia cirkvi“, a veru, že niektorí boli.

Vrátim sa ešte k študentským časom. Keď som skončil učňovku a chcel som ísť na teologickú fakultu, dalo sa to iba s maturitným vysvedčením z gymnázia. Po učňovke som začal študovať na štvorročnom gymnáziu opäť v Krompachoch. Nastúpil som do prvého ročníka so spolužiakmi, ktorí boli odo mňa o tri roky mladší. Čiže v Krompachoch som študoval sedem rokov. Po maturite boli prijímačky na teológiu, zobrali ma na prvý pokus. Štúdium som ukončil v roku 1981, vysvätil ma otec biskup Feranec v Banskej Bystrici. Všetko to bolo s dovoľením štátnych príslušníkov. My sme boli prví, ktorí mohli mať vysviacku

nielen v Bratislave, ale už aj v Banskej Bystrici.

No a po primíciách prišla prvá kaplanka v Humennom. Nemal som ešte absolvovanú vojenčinu, lebo narukovať sa muselo. Niektorí si robili vojenčinu počas školy, niektorí už ako hotoví kňazi. Aj ja som musel narukovať na základnú vojenskú službu na dva roky. Čiže po pár mesiacoch v Humennom som už pred Veľkou nocou v marci musel odísť do Čiech na vojenčinu, čím sa moja pastorácia prerušila. Nebol som na vojne dva roky, iba pol roka kvôli žltacke. Tam som chytil túto nepríjemnú chorobu. Dostal som „modrú knižku“ a na vojenčinu som sa už nevrátil. Dolečoval som sa tu v Prešove vo vojenskej nemocnici a po liečení som nastúpil ako kaplán do Prešova do farnosti svätého Mikuláša ku vtedajšiemu kanonikovi Šestákovi, pôsobil som tam tri roky. Boli sme veľmi dobrá partia. Nebohý otec Šesták bol pre nás druhým otcom, veľa nás naučil a môžem povedať, že tie tri kaplánske roky pastorácie v Prešove mi dali veľa po každej stránke. Prvé farárske miesto bolo v Novačanoch pri Košiciach. Tam som bol tiež tri roky. Ďalším pôsobiskom boli Žbince na prelome revolúcie. Po štrnástich rokoch som sa dostal na miesto, kde pôsobím teraz v Hrani, jedinášť rokov.

Predstavte nám vaše terajšie pôsobisko, vašu farnosť Hraň.

Zemplín je typický rôznosťou vierovyznaní. Čiže sú tam gréckokatolíci, rímskokatolíci, evanjelici, kalvíni, je tam aj veľa jehovistov. To isté platí aj o mojej skoro najmenšej farnosti v arcidiecéze, pretože samotná dedinka má okolo 1500 ľudí, z toho rímskokatolíkov je

okolo 950, čiže necelé tisícika. Z tých 950 je okolo 300 ľudí rómskej národnosti. Do kostola nechodia a, samozrejme, „nevonia“ im to a to, čiže náuka, sviatosti. Pokrstiť a dať dieťa na prvé sväté prijímanie, to áno, ale na birmovku už nie, sobáš už nie. No a chcú ešte pochovať. Medzitým si žijú svoj život, taký, aký žijú bez duchovnej obnovy a bez chuti aj pomôcť farnosti, alebo prispieť, ako prispievajú ďalší ľudia. Keď to zhrniem, je to malé percento ľudí, ktorí sú aktívni a sú aj praktizujúcimi kresťanmi, ktorí pravidelne pristupujú ku sviatostiam. Ustupuje to, hoci len pomaličky. Najviac posilňuje duchovný život farnosti mariánska úcta. To je také "eso", na ktoré vsádzame, odkedy som tam aj s tými, ktorí sú „skalní“, aj mládežnícka skupina. Vďaka Bohu, že je mariánska úcta dosť silná.

Keď hovoríme o mariánskej účte, nedá mi nespomenúť Medžugorie. Viem o vás, že pravidelne navštevujete toto pútnické miesto. Čo vám dáva Panna Mária aj cez Medžugorie?

Jéjedinenky! (výkrik) Obrovskú silu do života, do všetkého v živote. Akoby to semienko kňazského života, o ktorom som na začiatku hovoril, dorastalo do rozmerov väčšieho, bohatšieho poznania nadprirodzeného života, živšej spolupráce s Duchom Svätým a radosti z kňazstva. Toto mi dáva veľkú silu, práve ona „Gospa-Majka naša“ (Panna Mária-Matka naša) cez svoje posolstvá, cez modlitbu ruženca, cez štvrtkové adorácie. Rastie vo mne väčší záujem o duchovné hodnoty. A, samozrejme, Božie slovo, na ktoré sa veľmi poctivo pripravujem. Musím povedať, že aj keď nie som

nejakým expertom, dávam si záležať a veľmi rozmyšľam a rozjímam pri všetkom o tom ľudskom prvku, ktorý každý kňaz aj biskup má. Je cítiť, že zhora pôsobí obrovskou silou Duch Svätý. To musí povedať každý kňaz. Lebo aj keď si to dáš na papier, ale až keď sa postavíš a kážeš, tak Duch veľmi pôsobí, tie milosti sa práve vtedy rozlievajú. A ja som za to veľmi vďačný.

Keď to zhrnieme, máte za sebou zázemie farníkov či starších veriacich alebo mládeže, na ktorých sa môžete spoľahnúť?

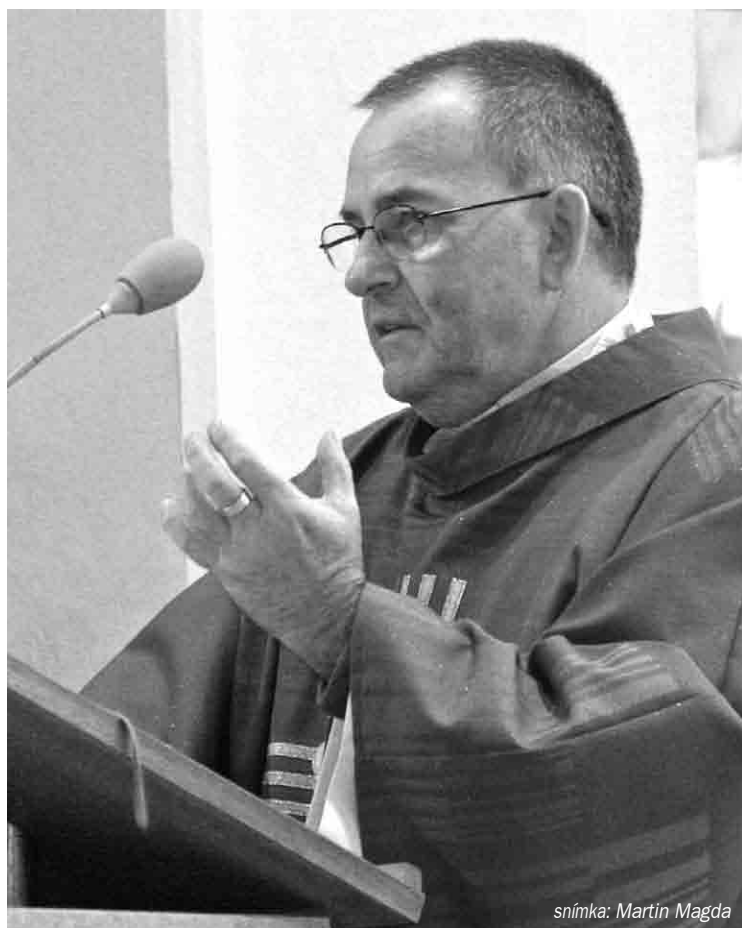
Áno. Najviac zázemia mám v generácii našich mamičiek. Pretože táto generácia to, hádam, udržiava vo všetkých kostoloch. A chvála Bohu, že je tam aj mládež, ktorá preberá kormidlo.

Vaša farnosť a Víťaz sú prepojené aj tým, že sa napríklad stretávame na pútiach v Krakove, v Levoči, aj cez náš časopis Spektrum. Môžete nám ako náš rodák povedať, v čom by sme sa mali ako farnosť zlepšiť?

Nie som typom človeka, ktorý má v obľube premýšľať nad tým, čo vytknúť, čo skritizovať. Našťastie, som skôr pozitívne stavaný. Aj keď sa niečo nepodarí, treba o tom hovoriť, popremýšľať, nielen skritizovať, alebo ubrať z kvality.

Opýtam sa opačne. Je pre vás vaša rodná farnosť v niečom vzorom, čo by sa dalo aplikovať vo vašej terajšej farnosti?

S myšlienkou a so všetkým, čo sa v detstve, takpovediac, namiesilo v rodnej obci. S tým obrovským entuziazmom a s inšpiráciou, s ktorou si vyrastal a si nabitý duchovnou energiou, či si lekárom, alebo kňazom, ako veriaci človek prichádzaš kdekolvek, vždy chceš čosi z toho preniesť, aj keď sa to

snímka: Martin Magda

nie vždy podarí. Ale vždy si naštartovaný a máš snahu. Či sa to podarí a či sa to vidí, nevidí, prejaví sa po určitom čase.

Na záver nášho rozhovoru vás poprosím o duchovný odkaz pre čitateľov Spektra.

Modlitba je veľkou silou a preto sa netreba prestávať modliť. Keď sa človek prestane modliť, nech je to otec, matka, veriace dieťa, veriaci študent, veriaci lekár, veriaci kňaz, po určitom čase zbadá, že prestáva veriť a duchovný život mizne. Som prepojený s farnosťou tiež cez modlitbu a úprimne hovorím, koľko mne moja rodná obec dala duchovna, za čo som vďačný aj duchovným otcom, ktorí tu pôsobili a že tá podpora cez

modlitbu naozaj funguje. Myslím na rodákov, aj na rodnú obec a som veľmi vďačný za všetko, či už po finančnej stránke, som vďačný aj za časopis, ktorý sa tu vydáva, pretože aj z toho ľudia môžu vycítiť, že poznajú Víťaz a úprimnosť ľudí. Budme otvorení, aj keď možno nie každý vo Víťaze, ale tá mentalita a ten základ viery, s ktorou sme vyrastali, nech zostáva. Lebo keď porovnávame s mnohými farnosťami odovzdávanie dedičstva a kultúry Ducha a ten základ, ktorý tu stále je, naozaj niekde už treba s lupou hľadať. Takže to je pre farnosť požehnanie. A to dodáva nové sily a odvahu aj mne.

Ďakujem za rozhovor.

pripravili Bc. M. Gondová, M. Magda

Čo súdite o Vianociach?

Roku 2115 od narodenia Abraháma, roku 1510 od východu Židov z Egypta, roku 1032 od pomazania Dávida za kráľa, v 194. olympiáde, roku 752 po založení mesta Ríma, v 42. roku panovania rímskeho cisára Octaviána Augusta, v 33. roku panovania kráľa Herodesa narodil sa v Betleheme v Judsku Ježiš Kristus, večný Syn Boží, aby vykúpil svet. Jemu buď česť a sláva na veky vekov!

Takto zvestuje starý rímsky kalendár narodenie Pána. I dnešnému svetu, i nám každému sa v dnešnej svätej noci zvestuje, že sa nám narodil Kristus Pán, náš Spasiteľ. Podme, pozdravme ho, vyznajme sa mu.

Milí veriaci, čo súdite o Vianociach?

A ako ich slávite? Takéto otázky dávajú v predvianočnej dobe reportéri rôznym ľuďom. Vy zhromaždení na oslavu Kristovho narodenia ste sami na tieto otázky odpovedali svojím príchodom na túto polnočnú svätú omšu. Tým, ktorí považujú kresťanstvo za prežitok a okrajovú záležitosť, sú Vianoce len sentimentálnou idylkou rodinnej pohody pri stromčeku s prskavkami a darčekom. Ale ani oni nemôžu poprieť súvislosť Vianoc s Betlehemom a dieťaťom v jaslách. Kto chce porozumieť nejakej udalosti (a Vianoce sú predsa historickou udalosťou), musí sa pýtať svedkov, ktorí boli pri tom. Práve sme si vypočuli dejinný doklad Lukášov, výpoveď o narodení dieťaťa, ktorého meno napriek chytráckosti ľudského ducha, nič netratilo na svojom význame pre celý svet. Vrcholom tejto výpovede je prehlásenie: „Sláva Bohu na výsostiach

a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ Rozoberme si tento anjelský pozdrav v tejto chvíli.

Nikto nie je ľuďom tak vzdialený ako Boh. Nikto nie je tak ďaleko od Boha ako človek. A predsa sa oba póly stretávajú. Boh sa otvára, približuje človeku. Vždy začína Boh. A nikdy to nie je tak zreteľné priblíženie sa Bohu k človeku, ako práve v tejto hodine. Nie, nie je to Boh, naháňajúci hrôzu, alebo vymyslený Boh, ktorý dnes hovorí k človekovi. Boh väčší ako všetky ľudské myšlienky a túžby hovorí v tejto svätej noci k ľuďom. Hovorí k nám cez úsmev tohto Dieťaťa.

„Na výsostiach“

Slovo „na výsostiach“ je výraz ťažko prijateľný duchu dnešného človeka. Miesto, kde prebýva Boh, povedané len veľmi nedostatočne ľudskými slovami. Zato slovo zem, to je už priestor pre ľudské myslenie zodpovedajúce ľudským požiadavkám, našim každodenným ťažkostiam i nádejám. Na tejto zemi sa ľudia rodia, tu sa smejú i plačú, radujú i preklínajú, navzájom sa milujú i nenávidia. Tu sa ľudia narodia aj zomrú. A na túto zem prichádza konkrétne nebo v Dieťaťi panenskej Matky. Na zem, ktorá prestala byť strateným bodom v obrovskom priestore vesmíru. Výraz nebo to je Srdce Božie. V ňom chce Boh patriť nám všetkým.

Skutočný Boh nie je výtvor našich malicherných ľudských predstáv, prosieb, problémov a nárekov. Boh skutočný je vo všetkom a nadovšetko, plný slávy a jasu, ktorý nebledne a nehasne. Všetko, my všetci sme dielom jeho rúk, dychom jeho úst, odbleskom jeho slávy. Kto je ochotný toto

chápať, pochopí tiež, prečo Boh, jediný plný slávy, je súčasťou pokoja na tejto zemi. Pochopí tiež, že pokoj môže zavládnuť len vtedy a len tam, kde ľudský duch uzná a prijme Boha s vierou a slobodne, kde ho prijme ako mieru všetkých vecí, všetkých svojich činov. Nič nie je také ťažké ako práve toto. Preto sa stal Boží Syn skutočným človekom a obyvateľom tejto zeme, preto prišiel bez vonkajšieho lesku a bez akýchkoľvek nárokov na pozemskú vládu, aby nám v milosti svojho poníženia otvoril oči aj srdce pre Boha nášho Otca. On jediný je veľký a predsa vo svojej nekonečnosti nepohŕda našou nízkosťou. Naopak, on ju povzbudzuje, dodáva jej sily a odvahy.

Má ešte nejaký význam?

Položme si otázku: Má ešte pre nás nejaký význam výpoveď betlehenských svedkov anjelov? Môže moderný duch považovať zrodenie betlehemského Dieťaťa za udalosť potrebnú a vierohodnú v storočí elektroniky, atómovej energie či biochemického výskumu? Nebolo by lepšie uvažovať o stvorení nejakého nového človeka, nejakého chemicky čistého sveta bez zla a bolesti, človeka-boha, tvorcu a zároveň tvora, ktorý by bol schopný sa stať smernicou a zmyslom existencie zákonov aj zárukou mieru vo svete? Odpoveď: Kto vidí a prežíva Vianoce kresťan-sky, nemusí sa takýmto otázkam vyhýbať. Môže mu poslúžiť, aby sa zamyslel uvedomejšie a hlbšie o tom, čo sa stalo v Betleheme. Je to príliš málo prebúdzaj len tklivé spomienky na Vianoce svojho detstva. Príliš málo je to k tomu, aby človek dospel ku konečnému

naplneniu Božích úmyslov.

Skutočne pravé posolstvo

Skutočne pravé posolstvo svätej noci je toto:

1. Dieťa z Panny narodené je naozaj Pán Boh v podobe človeka. Ako človek si chce toto dieťa získať medzi nami miesto a domov Nebeskému Otcovi. Od chvíle, kedy sa v Betleheme narodilo, je naša zem jeho bydliskom a Jeho nebo sa stalo naším domovom, otcovským domom pre všetkých.

2. Dieťa z Panny narodené nám pripomína, že zákon, ktorý nesie a udržiava celý život na zemi, znie SLÁVA BOHU! Možno sa to dnes zdá ľuďom málo praktické, príliš vzdialené. V tomto základnom zákone nie je síce okamžité

vyriešenie všetkých problémov. Sám Boh však v ňom ukazuje, že tam, kde človek začína rozširovať obzory svojho ducha a kde žije a rozhoduje s vedomím svojej zodpovednosti pred Pánom všetkého bytia, kde je medzi ľuďmi vedomie Božej prítomnosti, tam je človek človeku priateľom a spoločníkom, nie súperom a konkurentom.

3. Dieťa z Panny narodené znamená pokoj. Pokoj je niečo viac ako množstvo darčiekov, viac ako blahoželanie priateľov a pár hodín radosti. Pokoj, mier je niečo viac než iba prímerie v studenej vojne každodenných všedností. Mier je tam, kde človek je ochotný a pripravený odvaliť hory a brehy medzi sebou a svojím susedom. Mier je tam, kde sa pochová staré nepria-

teľstvo a ľudia prejavia ochotu rozhodne vypovedať boj predsudkom, vlastným úzkoprsým názorom a večnému boľaveniu svojho srdca. Pokoj, mier je tam, kde je človek pripravený vypovedať boj pretváрке, záľudnosti a akejkoľvek nepravdivosti. Kto verí v dobro, stojí na strane Spasiteľa sveta, ktorý sa stal človekom, ktorý nechce boj všetkých proti všetkým. Ktorý žiada mier a zmierenie medzi ľuďmi dobrej vôle. Ale toto však vyžaduje a predpokladá každodenný zápas so zaujatosťou a sebeckvom svojho srdca. Pokoj Betlehema nie je zaklínadlo. Je to však reálna možnosť všade tam, kde vierou v betlehenské Dieťa chcú ľudia prísť k svojmu vykúpeniu. Amen.

Mgr Ján Biroš

ilustračná snímka: Martin Magda

Nad Betlehemom sa zotmelo a ukázali sa prvé hviezdy. Nastala noc.

Povzbudení anjelom sa vydali na cestu

Pastieri zahnali ovce do košiara a keď zistili, že je všetko v poriadku, uložili sa na spánok. Tu sa jeden z nich pozrel hore k oblohe a zbadal veľké svetlo. Zavolať na ostatných: „Pozrite sa, deje sa niečo neobyčajné.“ Všetci rýchlo vstali, pretreli si oči a s údivom pozerali na ten jas. Bolo vidieť ako vo dne. Zrazu uvideli pred sebou anjela. Naľakali sa, pretože títo Boží poslovia zvestovali niekedy Izraelitom nešťastia, tresty, vojny, choroby a hlad. Anjel ich však upokojil: „Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkému ľudstvu. Dnes sa vám v meste Dávidovom narodil Spasiteľ, Kristus Pán. Toto vám bude znamením. Nájdete Dieťaťko zavinuté v plienkach a položené do jasieľ“ (Lk2 10-12).

Vydali sa na cestu

Pastieri povzbudení anjelom sa vydali na cestu ku stajni. Tu však ešte viac vzrástlo ich prekvapenie. Takto si nepredstavovali, podobne ako ostatní Židia, Mesiášovo narodenie. Namiesto kráľovského paláca vidia malú stajničku a v nej dvoch chudobných ľudí Máriu a Jozefa. Spasiteľ a Kráľ Izraela ležal ako malý chlapec v jaslách, v ktorých mali ovečky seno na krmenie.

V Ríme vládol v tej dobe cisár Augustus, vládol vtedy známym krajinám sveta, a teda aj Palestíne. Bol veľmi bohatý, mal veľkú moc a všetci sa ho báli. Čo by ste povedali, keby sa jedného dňa zriekol vlády, opustiť palác a žil a pracoval by na dedine ako obyčajný človek? Pán Ježiš bol omnoho väčším a mocnejším vládcom ako cisár, alebo ktorýkoľvek panovník. Oni boli len obyčajní ľudia. On však bol súčasne Bohom

a opustil nie palác, ale nebo. Narodil sa v stajni. V prostredí omnoho chudobnejšom, než v akom sa rodili deti pastierov a dedičanov. Pastieri boli veľmi prekvapení, ale cez všetko uverili, že nemluvnítko v jaslách je Mesiáš a Spasiteľ. Uverili, pretože ich v tom neuistil obyčajný človek, ale anjel. O čo viac, jeho zvest bola sprevádzaná oným neobyčajným svetlom. Hlboko sa poklonili malému Ježiškovi a položili pred neho svoje dary. Boli chudobné, tak ako boli chudobní pastieri sami. Trochu mlieka, syra a pravdepodobne aj kožu z barana.

Dieťaťko Ježiš

Božia Matka tieto dary rada prijala a poďakovala sa pastierom za ich dobré srdce. Mnoho ľudí, mnoho detí by chceli byť v onú noc v Betleheme, počuť spev anjelov a vidieť zázračné svetlo nad betlehenskou maštalkou. Ale predovšetkým by všetci chceli vidieť Dieťaťko Ježiša. Od Betlehema nás síce delia tisíce kilometrov, ale nebol by problém lietadlom túto vzdialenosť prekonať. Avšak od doby, keď sa narodil Pán Ježiš, nás delí viac ako dvetisíc rokov a tie nedokážeme v žiadnom prípade vrátiť späť. Môžeme si však v myšlienkach predstaviť, že sme jedným z pastierov, ktorí vtedy boli v Betleheme. Poklonili by sme sa Matke Božej a svätému Jozefovi a dali by sme im svoje drobné darčeky. Potom by sme sa usmiali na Ježiška. Všetci ľudia sa predsa usmievajú, keď sa víťajú s malým dieťaťkom. Povedali by sme mu o všetkých svojich potrebách a túžbach. Určite by sme nezabudli ani na svojich rodičov a rodičia by nezabudli na svoje deti. Pred odchodom domov by niektorí z nás chceli na

rozlúčku pobožkať dieťaťko.

Moje najkrajšie pranie

V talianskom meste Pavii dala jedna učiteľka deťom za domácu úlohu napísať sloh a jeho tému určila nasledovne: Moje najkrajšie pranie. Bolo to práve v období Vianoc. Jeden chlapec napísal: „Mojím najkrajším práním je pobožkať malého Ježiška, byť stále blízko neho a mať ho rád stále viac, ako ho mám rád teraz.“

Bolo by to iste pekné, keby sme mohli ísť ku maštálke v skutočnosti, ako betlehemskí pastieri. Preto im niekedy i trochu závidíme. Svätý Ján Bosco však hovorieval: „Nezávidme pastierom, ktorí prišli do betlehemskej stajne a uvideli Ježiška krátko po narodení, pobožkali ho a dali mu svoje dary. Hovorievam, šťastní to pastieri!“

"Budeme chodiť častejšie do kostola"

A predsa i my máme také šťastie. Ten istý Ježiš, ktorého pastieri navštívili v maštálke, je tiež aj tu vo svätostánku. Pastieri ho uvideli telesnými očami, my na neho môžeme pozeráť očami viery. Nieto milšej pozornosti, ktorú by sme pre neho mohli urobiť, ako to, že ho budeme častejšie navštevovať tam, kde skutočne býva. Budeme chodiť častejšie do kostola.“

Dúfam, že túto radu svätého Jána Bosca prijmemu všetci. Sviatok Narodenia Pána je sviatok plný radosti predovšetkým pre vás, deti. Tento deň môže mať radosť aj to najchudobnejšie dieťa, ktoré nedostalo žiaden darček, pretože najkrajším darčekom, ktorý môže dostať každý, je sám Pán Ježiš, ktorého sme prijali a prijmemu vo Sviatosti Oltárnej.

Mgr. Ján Biroš

Pastiersky list Konferencie biskupov Slovenska

Drahí bratia a sestry, dnes začíname adventné obdobie, v ktorom sa duchovne pripravujeme na Pánov príchod. Tento rok má naša príprava výnimočný rozmer, lebo dňa 8. decembra sa začne Svätý rok milosrdenstva.

Pred päťdesiatimi rokmi sa skončil Druhý vatikánsky koncil. Pri jeho otvorení naznačil pápež sv. Ján XXIII. novú etapu života Cirkvi: „Dnes Kristova nevesta uprednostňuje používanie lieku milosrdenstva...“ V tom istom zmysle sa na záver koncilu vyjadril aj pápež bl. Pavol VI.: „Starobylý príbeh o dobrom Samaritánovi slúžil za príklad a pravidlo... Namiesto ubíjajúcich diagnóz povzbudivé lieky; namiesto smutných predpovedí posolstvá dôvery...“

Terajší Svätý Otec

Terajší Svätý Otec František vyhlásil mimoriadny Svätý rok milosrdenstva, ktorý sa začne na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Potom, na nasledujúcu nedeľu, bude otvorená svätá brána Baziliky sv. Jána v Lateráne i ostatných pápežských bazilik. V tú istú nedeľu sa v každej miestnej cirkvi otvorí podobná Brána milosrdenstva na celý svätý rok, ktorý sa skončí 20. novembra 2016 na slávnosť Krista Kráľa.

Teológovia učia

Teológovia učia, že milosrdenstvo je súhrnom Božích vlastností a dokonalostí, mimo Boha, voči ľuďom. Dokazuje to Biblia, Tradícia aj celý život viery Božieho ľudu. Bolo by zaiste ťažko všetky tieto prejavy

vypočítať, keďže väčšinou sú so živou vrúcnosťou vpísané do duše a svedomia ľudí. Tak ako dokonalosť nekonečného Boha aj jeho milosrdenstvo sú v sebe nekonečné. Preto je nekonečná a nevýčerateľná Otcova ochotná vôľa prijať aj márnوترatných synov, ktorí sa vracajú do jeho domu. Taktiež je nekonečná i radosť a moc odpustenia, ktoré ustavične vyvierajú z podivuhodnej ceny Synovej obety. Nijaký ľudský hriech túto moc nemôže prevýšiť ani obmedziť. V človekovi jej môže postaviť hrádzu jedine nedostatok dobrej vôle, neochota obrátiť sa a robiť pokánie, odporovanie milosti a pravde, najmä odmietaním svedectva kríža a Kristovho zmŕtvychvstania. Preto Cirkev vyznáva a hlása obrátenie (porovnaj encykliku o Božom milosrdenstve *Dives in misericordia* – bod 13).

Počas slávenia

Počas slávenia svätého roka budeme ďakovať Bohu za dar pápeža sv. Jána Pavla II. – „pápeža Božieho milosrdenstva“, ktorý nás oboznámil s obsahom posolstva, ktoré dal Ježiš svetu skrze sv. Faustína. Z jej Denníčka uvedieme niektoré dôležité Ježišove odkazy ľudstvu: „Kým prídem ako spravodlivý Sudca, najprv prichádzam ako Kráľ milosrdenstva“ (D 83), [preto] „Nech sa nebojí priblížiť žiadna duša, hoci by jej hriechy boli ako šarlát... [lebo] ľudstvo nenájde pokoj, kým sa nevráti k prameňu môjho milosrdenstva“ (D 699). „Modli sa neustále túto korun-ku... Ktokoľvek sa ju bude modliť dosiahne v hodine smrti veľké

milosrdenstvo. Kňazi ju budú podávať hriešnikom ako poslednú záchranu... Dušiam, ktoré dôverujú môjmu milosrdenstvu túžim udeliť nepochopiteľné milosti“ (D 687). Tieto citáty dosvedčujú, že v Denníčku sv. Faustína sú slová dôvery i veľmi vážne varovanie pred zatratením. Každý človek sa slobodne rozhoduje, čo si vyberie, za čím pôjde, i s dôsledkami pre celú večnosť.

O Božom milosrdenstve

Posolstvo o Božom milosrdenstve, ktoré sa má ohlasovať slovom, skutkom a modlitbou, sa veľmi rýchlo rozšírilo po celom svete a dotklo sa miliónov ľudí. Ako prejav veľkého Božieho milosrdenstva vnímame i slovenskú kaplnku Sedembolestnej Panny Márie v centre tajomstva milosrdenstva v svätyni v poľských Lagievnikách. S otvoreným srdcom sme prijali úmysel Svätého Otca celý rok meditovať a prežívať tajomstvo milosrdenstva. Zjednocujeme sa s odporúčaniami, ktoré nám ponúkol.

Ustanovujúca bula

Podľa ustanovujúcej buly Svätého Otca je „milosrdenstvo cesta, ktorá spája Boha a človeka, lebo otvára srdce nádeji, že sme navždy milovaní napriek našej ohraničenosti hriechom“ (2). Slovo milosrdenstvo v Starom a Novom zákone patrí k najčastejším. V liturgii svätej omše a sviatostí sa pojem milosrdenstvo vyskytuje často, napr. v Tridentskom misáli je to 412-krát. I v byzantskej liturgii je mnoho tropárov, ktoré vyjadrujú vďaka, že zmŕtvychvstalý Pán „preukázal svetu veľké milosrdenstvo“.

Cirkevné a pápežské dokumenty ponúkajú Cirkvi smernicu o aktuálnosti, potrebe a povinnosti vyznávať toto tajomstvo.

Cas milosti

Mimoriadny svätý rok je skutočným „časom milosti“; je to aktuálna výzva na prebudenie svedomia, často znečitliveného voči dráme chudoby a núdze. Prijatie Božieho milosrdenstva je neoddeliteľne spojené s uskutočňovaním skutkov telesného a duševného milosrdenstva. Súčasná utečenecká kríza predstavuje zástupy ľudí v ohrození života, naozaj hladných, smädných, prenasledovaných, hmotne a duchovne núdznych a chudobných, mnohí sú navyše opovrhovaní. Voči tomuto žalostnému javu jestvujú mnohé protichodné postoje. Nám nech je východiskom postoj Ježiša Krista: Kristus vyzýva byť milosrdnými a ponúka svoj príklad. Ježiš milosrdenstvo dáva i vyžaduje.

V tomto svätom roku otvára Cirkev svoje srdce i tým, ktorí žijú na najrozličnejších perifériách sveta, ktorí sú značne zranení, ktorí nemajú hlas, alebo ich hlas sa oslabil alebo zamĺkol pre ľahostajnosť bohatých národov. Cirkev sa cíti povolaná liečiť tieto zranenia olejom útechy a obviazať balzomom milosrdenstva. Chce, aby sa ponuka odpustenia dostala k všetkým, nevynímajúc ani zločinecké skupiny, ani páchatelov a komplicov korupcie. Aj tieto skupiny sú pozvané obrátiť sa, zanechať doterajší štýl života a podriaďiť sa spravodlivosti.

Blížkosť Boha – Otca

Svätý Otec František chce, aby všetci veriaci zakúsili blíz-

kosť Boha – Otca. Preto vyhlásil široké možnosti odpustenia hriechov – od ktorých rozhrešenie je vyhradené biskupovi alebo priamo pápežovi – a získania odpustkov. Prispôbil podmienky chorým, nevládnym a opusteným, ba i väzňom, pretože Božie milosrdenstvo dokáže premeniť srdce každého človeka. Tajomstvo milosrdenstva chce Svätý Otec premeditovať i s mladými ľuďmi z celého sveta koncom júla 2016 v Krakove počas Svetových dní mládeže. Ústrednou témou stretnutia sú slová: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“. Milosrdenstvo Božie má schopnosť prekračovať hranice Cirkvi a spája nás s monoteistickými náboženstvami, ktoré tiež považujú milosrdenstvo za základnú Božiu vlastnosť. Preto prežívanie roka v milosrdenstve nás môže urobiť otvorenejšími pre medzináboženský dialóg.

Každý má byť iniciatívny podľa hlasu svojho srdca. Nech sa každé spoločenstvo, každá farnosť, škola, hnutie a združenie, kde sú kresťania, stane oázou Božieho milosrdenstva a miestom ľudského prijatia. Povzbudzujeme k dennej modlitbe korunky Božieho milosrdenstva v rodinách i farnostiach o 15. hodine. Modlitba sa môže konať i večer, a to v spoločenstve viacerých rodín. Do každej rodiny nech sa dostane obraz Božieho milosrdenstva v rámci putovania vo farnosti alebo v niekoľkých rodinách, aby už v tomto dome zostal natrvalo. Spoločne i osobne si možno vykonať púť do kostolov Božieho milosrdenstva alebo do kostolov, ktoré budú v diecézach

vyznačené na získavanie odpustkov svätého roka. Jeden deň v mesiaci venujme výhradne téme a modlitbe v rámci úcty Božieho milosrdenstva. Povzbudzujeme ku konaniu skutkov telesného a duchovného milosrdenstva, aby sa nikto v našej blízkosti necítil neprijatý, osamotený a bez lásky. K týmto aktivitám prizývame všetkých, od najmenších po najstarších. Nech každý muž a každá žena prejavuje skutky milosrdenstva voči každému dieťaťu i dospelujúcemu, zdravému i chorému, a nech s dôverou a bez prestania opakuje: „Rozpomeň sa, Pane, na svoje zľutovanie a na svoje milosrdenstvo, ktoré trvá od vekov“ (Ž 25, 6). Takto sa najlepšie pripravíme na druhý Pánov príchod, keď príde ako Sudca súdiť všetky národy (porov. Mt 25, 31n).

Prejavy milosrdenstva

Ďakujeme všetkým za prejavy milosrdenstva najmä v rodinách, kde chorí a starí cítia blízkosť a záujem svojich detí a známych. Ďakujeme za výrazný postoj milosrdenstva voči životu, ktorý ste prejavili v septembrovom Pochode za život v Bratislave, lebo život každého je nesmierne vzácný. Tieto prejavy vytvárajú nádej, že milostivý čas roka milosrdenstva prinesie duchovný úžitok v živote veriacich i celej spoločnosti.

Na duchovnú púť adventom i svätým rokom vám zo srdca žehnáme v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Biskupi Slovenska

*Pastiersky list bol prečítaný na mieste homílie pri všetkých sv. omšiach v prvú adventnú nedeľu
29. novembra 2015*

Žiť s radosťou a so zápalom

Milí mladí úžasní priatelia!

Jeden francúzsky kňaz pracujúci s mládežou Stan Rougier, odpovedajúci na otázky v knihe „Zaves svoj život na hviezdu“, povzbudzuje mladých k túžbe žiť s radosťou a so zápalom. Mladý človek má nadobudnúť vnútorné presvedčenie, že jeho život má veľký zmysel. Ale niekedy je to v tomto živote náročné. Množstvo chýb a sklamaní, buď zo seba alebo z druhých, prináša znechutenie a stratu motivácie robiť niečo viac, niečo, čo môže zmeniť jeho vlastný život, alebo život iného človeka. Preto mladí potrebujú liek nádeje, ktorý ich uzdraví a prinesie im vykúpenie z mnohých bied a trápení.

Nenaplnená láska

Zo skúsenosti vieme, že najväčšie zlyhania pochádzajú z nenaplnenej lásky. Mnoho mladých sa trápi otázkou: „Ako žiť svoj život čo najlepšie?“ Snažia sa žiť a pritom sa vyhnúť zraneniam, pochádzajúcim zo vzťahov, z odmietnutí, či neprijatí. V takomto stave „topiaceho sa Petra“ môže každý pociťovať veľký smútok a neraz aj beznádej. Každý chce zakusovať lásku a pochopenie. Čím viac chceme milovať, tým viac odkrývame svoje vnútro a stávame sa zraniteľnými. Iným dávame veľakrát seba a potom pociťujeme prázdno. Chceme viac od vzťahov a prežívame nenaplnenosť. Mnohokrát prichádza rana za ranou a bolesť v duši. To sú moderné choroby dnešnej doby. Čo s tým? Aký liek ich môže vyliečiť?

Liek sa volá Mizerikordín

Svätý Otec František vo svojich príhovoroch často spomína jeden liek. Volá sa Mizerikordín (z lat. mi-

sericordia). Je to liek, ktorý kresťania používajú už dlho. Je jedinečný a nedá sa nikde kúpiť. Darmo by sme poprevracali všetky lekárne a obchody. Dá sa k nemu „dostať“ iba jedinou cestou – modlitbou a úprimnou túžbou po Bohu. Svätý Otec ho tiež rád používa, pretože je najlepší na celom svete a dokáže neuveriteľné veci. Takýto Mizerikordín môžeme objaviť v rôznych textoch Svätého písma.

Túžba po naplnení

Lukášovo evanjelium nám ponúka dva nádherné príbehy ľudí, ktorých spája túžba po naplnení. Toto naplnenie môže spôsobiť iba Duch Svätý. Prvou postavou je Mária, matka Božieho syna. Jednoduchá žena žijúca v meste Nazaret. Zasnúbená s Jozefom. Každému normálnemu človeku sa môže javiť Mária ako obyčajná žena, ktorá si plní povinnosti zákona. V podstate nič nové pod slnkom. Ale práve v tomto stereotype Boh koná úžasnú vec. Posiela anjela Gabriela – „kuriéra božích správ“ – k žene, ktorá ani sama vo svojej pokore netuší, čo Boh zamýšľa. Ona prijíma jeho správu, posolstvo, ktoré zmení svet. Takto naplnená Duchom Svätým prichádza k Alžbete, manželke kňaza Zachariáša, ktorá má pod srdcom proroka prorokov. Pri pozdravení je Alžbeta naplnená duchom radosti a vďačnosti. „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života“. Atmosféra radosti a lásky podnieti Máriu vypovedať jednu nádhernú modlitbu Magnifikat – „Velebí moja duša Pána“. Tento chválospev velebí Boha za jeho nesmiernu lásku voči všetkým ľuďom. Dobrým aj zlým. Jeho milosrdenstvo, ktoré sa

skrýva Máriiných slovách, vyjadruje more lásky. Mária sama zakúsila Božiu lásku v podobe Mizerikordínu. Jej srdce bolo plné tohto lieku. Lieku na všetko.

Druhou postavou je kňaz Zachariáš. Bol to muž v pokročilom veku, ktorý mal svoje kňazské postavenie. Dobre poznal zákon, nepotreboval návody a zbytočné komentáre. A predsa ho Boh prekvapil, aj jeho manželku Alžbetu, keď mu tiež poslal do cesty Božieho kuriéra a vysvetlil mu, že bude mať syna. Typická pochybná odpoveď muža priniesla Zachariášovi nemožnosť rozprávať. Príde čas, keď opäť prehovorí. A to sa stalo po deviatich mesiacoch, pri narodení dieťaťa. Pri volbe mena sa Zachariášove ústa rozviazali a on predniesol prorockú modlitbu Benediktus: „Nech je zvelebený Pán Boh Izraela.“ Modlitba plná nádeje a prisľúbení. Boh znovu preukázal svoje veľké milosrdenstvo cez slová tohto muža. Aj tu zakusuje Zachariáš mocný liek Mizerikordín, ktorý mu vráti reč a on plný radosti a sily zveľbuje Boha. Dva príbehy, dva rôzne životy, a predsa podobné v túžbe byť s Ním a zakusovať Jeho milosrdenstvo. „Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán, šťastný človek, čo sa utieka k nemu“ (Ž 34, 9).

Ako liečiť

Ako liečiť to, čo bolí a čo sa mnohokrát v nás nevie zahojiť? Poznáme jedného Lekára, ktorý pri prvom pohľade na pacienta vie odhadnúť jeho stav. Pri určení diagnózy nekladie zbytočné otázky. Zo skúseností vie, že každá choroba, či rana, potrebuje jeden jediný LIEK s názvom LÁSKA, ktorý prináša veľké

milosrdenstvo. Lekárň má otvorenú nonstop. A liek, ktorý ponúka, sa mu nikdy neminie. Kedykoľvek by sme ho potrebovali, má ho v sklade stále dosť.

Účinok lieku

Mizerikordín obsahuje mnoho dôležitých látok, ktoré majú veľkú silu a dokážu veľa krát i nemožné. Účinkami tohto lieku sú napríklad prijatie, radosť, trpezlivosť, odpustenie, povzbudenie a vytrvalosť. Liečivé účinky Mizerikordínu, tohto lieku Božej lásky, môžeme naozaj zakúsiť vo všetkých oblastiach života. A môže sa podávať v rôznych množstvách. Pozrime sa na to, ako tento liek vplyva na naše duchovné zdravie. Niekedy sa nám stáva, že sme ustarostení o každodenné veci, nielen hmotné, ale aj duchovné. A popritom riešime zbytočnosti a stále pozeráme do minulosti, ktorá nás odťahuje od našich blízkych. Užitie tohto lieku prináša účinok prijatia, ktoré prichádza do našej každodennosti. Ďalším účinkom tohto lieku je radosť, ktorú máme prinášať tam, kde je smútok a zamračenie. A ovocím radosti je úsmev na tvári. Veľa krát prežívame pokorenie v tom, že spravíme niečo zlé, alebo sme krivo obvinení z toho, čo sme nespravili.

Choroba - neodpustenie

Prijatie Mizerikordínu spôsobuje účinok trpezlivosti, ktorá sa ukáže, ako veľmi dôležitá pri zvládaní tejto bezmocnosti. Medzi najčastejšie choroby patrí neodpustenie. Týmto druhom choroby trpí veľmi veľa ľudí. Stačí nejaké previnenie, nevďak, nepochopenie, sklamanie a táto choroba uzatvára človeka pred ostatnými. Tu je liek lásky veľmi potrebný. Jeho účinkom je odpustenie, ktoré lieči vo všetkých

ilustračná snímka: Martin Magda

smeroch vnútro človeka. Tiež sa stáva, že najmä mladí ľudia trpia komplexom menejcennosti a nízkym sebavedomím. Poznámkou typu: „Ja to nezvládnem! Ja to vzdávam! Nemám na to, lebo druhí sú lepší ako ja!“ sa hlboko vryjú do ich vedomia a v ničom si neveria. Tu Mizerikordín prináša účinok povzbudenia, aby mladý človek vedel, že aj on má dary, ktoré dostal od Pána. A v neposlednom rade je tu nasledovanie Pána. Koľkí ľudia strácajú chuť, keď do ich života príde skúška a duševné zápasy. Opúšťajú začiatú cestu a zbiehajú z nej alebo stagnujú. Tu je účinkom lieku Božej lásky vytrvalosť. Vytrvať na ceste, ktorú už pred nami prešiel Pán.

Nebojme sa žiť s Bohom

Tak teda nebojme sa žiť s Bohom. Nebojme sa stretnúť Boha v človeku. Nebojme sa kráčať proti prúdu, aj keď ostatní to už možno vzdali. Nebojme sa veriť, že Boh nás obliekol do svojho milosrdenstva a chce nás premeniť. Budme plní radosti. Nechajme v sebe rozozvučať zvon nádeje a nadšenia pre nové veci. On je tu stále s nami. Dáva nám zakúšať svoje milosrdné srdce. Srdce, ktoré lieči naše neduhy a slabosti. V tomto je sila milosrdenstva. Prajem nám všetkým, aby sme vždy kráčali po ceste milosti a okusovali ovocie lásky v našom živote.

Váš priateľ zo Španej Doliny
Juraj Karcol

„Veď ja poznám zámer, ktorý mám s Vami“, hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia; dám vám budúcnosť a nádej. Keď budete volať ku mne, keď prídete a budete sa ku mne modliť, vyslyším vás. Budete ma hľadať a nájdete ma, ak ma budete hľadať celým svojím srdcom“ (Jer 29, 11-13). Tieto Jeremiášove slová nádhorne opisujú Božie milosrdenstvo. Možno viac ako inokedy budeme celý tento cirkevný rok skloňovať práve túto Božiu vlastnosť – milosrdenosť vo všetkých pádoch.

Svätý otec František na slávnosť Neпоskvrneného počatia Panny Márie, dňa 8. decembra 2015, otvoril mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. Nuž ale, čo to milosrdenstvo vlastne je, čo znamená? Keď sa hovorí o Božom milosrdenstve, akosi automaticky sa mi v myšlienkach vynorí podobenstvo o márnotrattnom synovi. Myslím si, že aj keby ho každý z nás počul aj stotisíkrát, nikdy by ho nemal prestať tento príbeh z evanjelia dojímať. Pochopiť jeho hĺbku je pre nás ťažko zvládnuteľné. Sme ľuďmi a aj Boh nám chce ukázať, že ľudskosť je tá najvyššia vlastnosť, ktorú vložil do srdca človeka. Keď Otec nadovšetko miluje, dovoľuje synovi ako ho opustil, aby padol. On to vie dopredu, že padne, pozná človeka, ktorého stvoril. Chcel by mať však pri sebe syna, chcel by ho chrániť a zahrnúť svojou láskou. No vo svojej nekonečnej múdrosti vie, že jeho syn či dcéra potrebuje zakúsiť bolesť života, utrpenie, úskalia. On to vie, ale nemôže tomu zabrániť, lebo daroval človeku rozum a slobodnú vôľu.

Sama som matkou a viem, koľko odvahy a dôvery treba vynaložiť na toto gesto. Pustiť svoje milované dieťa niekam do neznáma a vedieť pri tom, že na neho môže číhať množstvo nástrah, že to bude možno aj bolieť. Boh chce, aby sme rástli a tak nechá svoje dieťa vo svojej veľkej láske robiť chyby, niekedy dokonca padnúť na samé dno. Keď

Potrebuje Božie milosrdenstvo?

snímka: M. Magda
Požehnanie Slovenskej kaplnky Bazilike Božieho milosrdenstva v Krakove Lagievnikach

povolal každého z nás k životu, dopustil na nás aj bolesť, kríž, zranenia a utrpenia. Nie, nemýľme sa, neodporuje si to navzájom. Lebo Božím úmyslom nebolo, aby sme trpeli, ale aby sme dozrievali. A v čom? No predsa v Láске. Na príbehu márnotrattného syna z evanjelia nám to krásne ukázal. Boh nám dôveruje, napriek slabostiam, ktoré máme nám dôveruje a dáva slobodu. Púšťa nás akoby „žiť“, dovoľuje nám dokonca, aby sme ho opustili, zblúdili. Avšak nepochybuje, že raz sa vrátíme. Trpezlivo čaká. A je tento náš návrat jednorazový? Dobré, tak som zhrešil, urazil tým Boha. Prosil som ho o dopustenie a teraz už mám o všetko postarané. Nie! Koľkokrát sa vraciame? Koľkokrát zblúdime? Do konca svojho života budeme čeliť nástrahám hriechu, bolesti, skúškam, utrpeniu, teda budeme opúšťať svojho Otca.

Preto každý človek, ktorý sa raz narodil na tento svet, potrebuje Božie milosrdenstvo. Nieto väčšieho či menšieho

hriešnika, nieto väčšieho či menšieho hriechu. Všetci sme na ceste. Jedni k Otcovi, druhí od Otca. Ale všetci potrebujeme zažiť ten najúžasnejší pocit Božieho objatia: „Syn môj, dcéra moja, odpúšťajú sa ti hriechy, poď do môjho náručia!“ Iba Boh dokáže byť milosrdný, keď hrešíme, aj keď padáme a je nám vždy blízko.

Svätý otec František vo svojej homílii pri príležitosti otvorenia Svätého roka milosrdenstva povedal: „Tento mimoriadny rok je darom Božej milosti. Vstúpiť touto bránou znamená objaviť hĺbku Otcovho milosrdenstva, v ktorom prijíma všetkých a ide každému osobne v ústrety. To on nás hľadá. To on nám prichádza v ústrety.“

Prajem teda sebe aj každému jednému z nás, aby sme pocítili čím častejšie po svätej spovedi toto Božie objatie, pretože už teraz nás zďaleka víta a vystiera nám k svoje ruky, aby nás mohol objasť.

Bc. Martina Gondová

Ad limina

Drahí bratia v biskupskej službe!

S radosťou sa s vami stretávam, pastieri Cirkvi na Slovensku, počas tejto návštevy ad limina, pri ktorej prichádzate k hrobom apoštolov obnovujúc si vieru v Ježiša Krista a putá spoločenstva s Petrovým nástupcom, prehľbujúc sa tiež v zmysle kolegiality a vzájomnej spolupráce medzi vami. Chcem vás povzbudiť v pastoračnej práci, ktorú konáte aj uprostred ťažkostí súčasnej doby, charakterizovanej rýchlymi premenami v mnohých oblastiach ľudského života a veľkou výzvou globalizácie. V tomto sa stretáme neraz s hrozbami pre veľmi početné národy, ale súčasne aj s prvkami, ktoré môžu ponúknuť nové príležitosti. Príležitosťou, ktorá sa stala znamením čias, je fenomén migrácie, ktorý si vyžaduje, aby bol poňatý a riešený s citlivosťou a zmyslom pre spravodlivosť. Cirkev je povolaná hlásať a dosvedčovať vládne prijatie migranta v duchu lásky a rešpektovania dôstojnosti ľudskej osoby, v kontexte nevyhnutného dodržiavania zákonnosti.

Vzhľadom na perspektívu stále viac sa rozširujúceho multikultúrneho prostredia je potrebné osvojiť si postoje vzájomného rešpektu pre napomáhanie stretnutia. Možno si priať, aby si slovenský národ udržal svoju kultúrnu identitu a dedičstvo etických a duchovných hodnôt, silne späté s jeho katolíckou tradíciou. Takto sa bude môcť bez obáv otvoriť konfrontácii v širšom horizonte kontinentu a sveta, prispievajúc k úprimnému a plodnému dialógu, aj na témy životne dôležité, akými sú dôstojnosť ľudského života a zásadná úloha rodiny. Dnes je viac než inokedy potrebné osvecovať cestu národov kresťanskými princípmi, chopiac sa príležitostí, ktoré aktuálna situácia ponúka pre rozvíjanie evanjelizácie, ktorá novým jazykom urobí Kristovo poslanstvo zrozumiteľnejším. Preto je dôležité, aby Cirkev dodávala nádej, aby sa všetky súčasné premeny pretransformovali na obnovené stretnutie s Kristom, ktoré bude váš národ pobádať k autentickému pokro-

ku. Veriaci laici, povolaní vnášať ducha do časných skutočností evanjeliovým kvasom, sa nesmú vyhýbať činnosti ani v rámci politických trendov sledujúcich spoločné dobro. Aby boli radostnými svedkami evanjelia v každom prostredí, potrebujú sa cítiť živou súčasťou Cirkvi. Je vašou úlohou uznať rolu, ktorá im prináleží v živote cirkevných spoločenstiev, aj pokiaľ ide o vypracovanie a uskutočňovanie pastoračných plánov.

Veľmi oceňujem to, čo robíte v prospech rodiny, ktorá čelí mnohým ťažkostiam, a ktorá je vystavovaná mnohým nástrahám. Tieto snahy si vyžadujú, aby boli sprevádzané integrálnou pastoraáciou rodín na úrovni diecéznej aj národnej, ktorá by v sebe zahŕňala primerané sprevádzanie rodín, aj tých nekompletných, osobitne ak sú v nich deti. V oblasti pastoraácie rodín je nevyhnutné doceniť mladých, nádej Cirkvi a spoločnosti. Pulzuje v nich silná túžba po službe bližným a túžba po solidarite, čo si vyžaduje usmernenie a dôveru pastierov, aby sa premenila na živé stretnutie s Kristom, na dôsledný plán šírenia evanjelia. Vskutku, napriek mnohým lákadlám, ktoré pozývajú k hedonizmu, k priemernosti a k okamžitému úspechu, mladí sa nenechajú ľahko zastrážiť ťažkosťami a sú osobitne vnímaví pre bezvýhradné nasadenie, keď sa im predstavia skutočný zmysel života. Potrebujú mať preto od vás jasné náukové a morálne usmernenia, aby uprostred ľudského mesta budovali mesto Božie.

Majte veľkú otcovskú starostlivosť o kňazov, vašich prvoradých spolupracovníkov v pastoračnej službe. Potrebujú dobre naplánované programy permanentnej formácie v oblastiach teológie, spirituality, pastoraálky a sociálnej náuky Cirkvi, ktoré im umožnia byť kompetentnými evanjelizátormi. Oni sú totiž pre veľkú časť Božieho ľudu hlavným kanálom, cez ktorý prechádza evanjelium, ako aj najbezprostrednejším obrazom, prostredníctvom ktorého sa stretávajú s tajomstvom Cirkvi. Ich intelektuálna a doktrínálna príprava preto musí byť vždy spojená so svedectvom príkladného života, s úzkou

jednotou s biskupmi, s bratskou vzájomnosťou s ich bratmi v kňazstve, s prítelivosťou vo vzťahoch so všetkými a s tým druhom duchovného pokoja a apoštolského zane-tenia, aký môže dať len neustály kontakt s Božským Majstrom. Aby kňazi cítili blízkosť vašej prítomnosti, je veľmi dôležité, aby ste boli pripravení ich počúvať a zaobchádzať s nimi s dôverou, preukazujúc pozornosť voči ťažkostiam, ktoré ich mnoho ráz trápia.

Cirkev, znak a nástroj jednoty ľudí s Bohom a medzi sebou, je povolaná byť domovom a školou spoločenstva, v ktorom sa cení a prijíma to pozitívne od ostatných. Tento postoj je veľmi užitočný aj v súvislosti s dobrými kontaktmi, ktoré je potrebné znovu nastoliť na Slovensku medzi pastiermi a zasvätenými osobami, s lepším docenením platného prínosu všetkých rehoľníkov v pastoračnej činnosti. Zároveň je Cirkev vo vašej krajine povolaná napredovať v pastoraácii Rómov, v diele rozsiahlej evanjelizácie, ktorá sa bude snažiť dosiahnuť všetky tieto osoby, ktoré žiaľ naďalej žijú v istej spoločenskej izolácii.

Žiadam vás, aby ste vašim cirkevným spoločenstvám tlmočili vyjadrenie mojej náklonnosti a duchovnej blízkosti; aby ste odovzdali moje poďakovanie kňazom a mužským i ženským rehoľným komunitám, ktoré sa s touľkou veľkodušnosťou nasadzujú v ohlasovaní a dosvedčovaní evanjelia, ako aj katechétom a iným spolupracovníkom na diele evanjelizácie; a aby ste komunikovali pápežovo uznanie osobám a inštitúciám venujúcim sa charite a solidarite s tými, ktorí to najviac potrebujú. Zverujem vaše pastoračné starosti Sedembolestnej Panne Márii, patrónke Slovenska, a vyzývam jej materský príhovor, aby krajina prosperovala v pokoji a v súlade s tými najlepšimi hodnotami svojej kresťanskej tradície. A zároveň s prosbou, aby ste sa za mňa modlili, udeľujem vám i veriacim každej z partikulárnych cirkví, na ktorých čele stojíte, zo srdca apoštolské požehnanie.

Preložila: Slovenská redakcia
Vatikánskeho rozhlasu

Stretnutie zasvätených

Aké je dobré a krásne, keď bratia (sestry) bývajú v svornosti, tam dáš, Pane, svoje požehnanie až na veky.

(úryvok z piesne)

Nuž a takéto požehnanie zakúsili aj zasvätení z malej obce Ovčie v sobotu 7. 11. 2015. Bol to deň krásneho, pokojného, radostného, no zároveň výnimočného stretnutia pri príležitosti slávania Roku zasväteného života. A k tomuto milému stretnutiu sa pridružilo aj slávenie životného jubilea sestry Školastiky Balogovej.

Stretnutie začalo modlitbou posvätného ruženca. Prítomným sa prihovarila Sr. Mansueta Kráľová SCSC (Sororum Caritatis Sanctae Crucis), ktorá vysvetlila dôvod takého vysokého počtu sestričiek v kostole, hoci nebol odpust sv. Anny. Totiž Svätý Otec František v tomto Roku zasväteného života vyzýva všetkých zasvätených vrátiť sa k svojim koreňom, identite. A kde inde sa to dá silnejšie precítiť, ak nie tu - v našej malej, ale krásnej dedinke? Tu bol zrod povolania každého z nás: v rodine, medzi rodákmi. Tu každý z nás počul Pánov hlas a išiel za ním.

V Kongregácii milosrdných sestier Svätého kríža je z dediny 9 sestier, ďalšie 2 rodáčky išli k Sociálnym sestrám. Jedna z nich je už vo večnosti a sestra Marta sa ospravedlnila, zo zdravotných dôvodov nemohla prísť. Ďalšia rodáčka bola v Spoločnosti sestier Ježišových (SJ), už je nebohá.

Z dediny vyšli aj mnohé kňazské povolania: vdp. Martin Ondriáš, pochovaný v Snine, vdp. Andrej Galdun, pochovaný v Ovčí, don Jozef Kočík, SDB, + 9. 10. 2000 v Župčanoch, pochovaný v Košiciach, vdp. Michal Jenča, pôsobiaci v Polomke (Rožňavská diecéza), páter Jozef Humeňanský RCJ, pôsobiaci na misiách v Rwande, vdp. Jozef Bednárik, pôsobiaci v Kokave nad Rimavicou (Rožňavská diecéza).

Následne Sr. Mansueta poďakovala rodičom, súrodencom i všetkým rodákom za ich modlitby

a obety. Povedala: „My cítime, že sa za nás modlite. Chceme Vám vysloviť úprimné Pán Boh zaplať. náš zakladateľ páter Teodózius vyslovil želanie: „Potrebujem sestry, ktoré rozumejú krížu.“ Keďže posledná z nás je Sr. Anna Mária Pribulová, mala by vymodliť ďalšiu nasledovníčku. No ona sa vyhovára, že za ňou sú kňazi... Po nej nastala dlhšia prestávka, takže sme prišli aj prosiť, aby Pán vzbudil nové kňazské a reholné povolania z našej farnosti. Tiež chceme ďakovať za život kňaza, ktorý nás viedol - zosnulý vdp. Peter Adamčák.“

Hlavným celebrantom ďakovnej sv. omše bol náš rodák vdp. ThLic. Michal Jenča. Miestny pán farár Marek Hnat v homílii nádherným, jednoduchým a srdcu milým spôsobom rozobral jedno blahoslavenstvo z Reči na hore: „Blahoslavený chudobný v duchu...“ Poukázal na to, že dať sa viesť a poslúchať, to možno nie je podľa našich predstáv, ale je to veľká myšlienka

jednoty a spoločného zdieľania sa. Na otázku: „Ktorý sľub je najťažší?“ pohotovo odpovedala Sr. Mansueta, že každý - pre niekoho v inom čase života.

Po homílii si prítomné reholné sestry spoločne obnovili sväté sľuby. Keďže takéto niečo v našom kostole ešte nebolo, nejednému z prítomných vypadla z oka nenápadná slzička... Bolo to dojmavé. V srdci každého bola radosť a vďačnosť zo stretnutia v rodnej dedine, kde nám rodičia dali život, odovzdali vieru a kde Pán do našich srdiec zasial semienko povolania cez kňaza i rodičov. Toto stretnutie nás zároveň povzbudilo a upevnilo v povolaní, že oplatí sa byť vernou a pomáhať ľuďom plnením Božej vôle. Na konci sv. omše Mária a Hela, rodné sestry sr. Školastiky, každému zasvätenému odovzdali bielu ružu s poďakovaním: „Vďaka, že Vás máme.“

Keďže v našom kostole máme relikviu blahoslavenej sestry Zden-

ky, nasledovalo požehnanie relikviárom a následné uctenie si relikvie bl. sr. Zdenky.

Po svätej omši sme zažali svetlo pri pomníku nášho zosnulého kňaza dona Kočíka. Modlitbou sme ďakovali za príkladný život našich zasvätených predchodcov a prosili o spásu všetkých zosnulých zasvätených z našej farnosti. Potom nasledovalo nádherné rodinné a pokojné stretnutie pri slávnostnom obede v miestnom kultúrnom dome.

Milosrdné sestry Sv. križa (SCSC); Foto: Martin Ocsenáš

Pri krstnom prameni

V Katechizme Katolíckej cirkvi (ďalej KKC) v čl. 1213 čítame:

„Krstom sme oslobodení od hriechu a znovuzrodení ako Božie deti, stávame sa Kristovými údmí, sme začlenení do Cirkvi a dostávame účasť na jej poslaní. Tiež táto sviatosť sa volá aj „kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom“ (Tít 3,5), lebo naznačuje a spôsobuje ono narodenie z vody a z Ducha, bez ktorého nikto „nemôže vojsť do Božieho kráľovstva“ (Jn 3,5).

Pokrstení sa stali „živými kameňmi „na vbudovanie“ do duchovného domu, do svätého kňazstva“ (1 Pt 2,5). Krstom majú účasť na Kristovom kňazstve a na jeho prorockom a kráľovskom poslaní, sú „vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby... zvestovali slávne skutky toho, ktorý ich „z tmy povolal do svojho obdivuhodného svetla“ (1 Pt 2,9).

Keď sa pokrstený stane údom Cirkvi, už nepatrí sebe, ale tomu, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych. (KKC 1269) Odvtedy je povolaný, aby sa podriaďoval iným, aby im slúžil v spoločenstve Cirkvi a aby poslúchal predstavených Cirkvi a podriaďoval sa im, aby si ich vážil a mal ich v láske. Krst vtlača kresťanovi nezmazateľný duchovný znak, ktorý znamená, že patrí Kristovi. (KKC 1272)

Prečo tento úvod? Nuž po vstupe do kláštora ma vo všetkých našich komunitách silne oslovila oslava nie narodenín, ale dňa krstu. Každá sestra v ten deň dostáva veľký dar: je za ňu slúžená svätá omša. Po sv. omši si sestry spolu s ňou obnovia krstné sľuby, každá sa za ňu modlí a nejakým spôsobom jej ten deň spríjemní, napr. milým slovom, nejakým darčekom...

Prežívame Rok zasväteného života. Svätý Otec František viackrát položil prítomným otázku, či poznajú dátum svojho krstu a následne dal domácu úlohu tým, ktorí boli na audienciách: zistiť dátum svojho krstu. To mi dalo impulz obnoviť si jubilejné krstné sľuby na mieste svojho krstu. Dlho som nosila v sebe túžbu aspoň raz si obnoviť sľuby v kostole, kde som bola pokrstená.

Doma som to spomínala a tento rok sa to stalo skutočnosťou. Moji súrodenci ma veľmi milo prekvapili a pripravili túto slávnosť. Tak som mohla prísť v deň jubilea do rodnej dediny, no nie sama, ale s mojimi spolusestrami (z rodiny som vyšla, ako každý z nás a do duchovnej rodiny patrím) a spolu sme obnovili svoje rehoľné sľuby. Spolu s nimi som ďakovala Bohu za dar života, krstu, ale aj za nezaslúžený dar povolania k Milosrdným sestrám Svätého križa uprostred mojich milých súrodencov, ich rodín, príbuzných, známych, dobrodincov a všetkých rodákov.

Som Pánu Bohu nesmierne vďačná za veľký dar života, za všetky talenty, ktorými ma Boh obdaril, za mojich

zosnulých rodičov i za krstných rodičov. Práve oni mi sprostredkovali Boží život. Ďakujem Pánovi aj za zosnulého kňaza Petra Adamčáka, ktorý ma pokrstil, za kňazov, pri ktorých som duchovne rástla, aj za ten deň, keď som počula Jeho jemný hlas: „Poď za mnou...“ a išla som. A dnes som Bohu zasvätená pre Jeho službu – plán. Ďakujem všetkým, ktorí mi tento deň spríjemnili, urobili ho slávnostným. Nech je za všetko oslávený Boh!

Páči sa mi príbeh od Mariána Ferduša, ktorý vo svojej knihe Z múdreho notesa v príbehu Dodržať sľub píše: „V nemocnici ležal malý chlapec, ktorého mali operovať. Priniesol ho tam jeho otec, ktorý sa usiloval dodať malému odvalu. „Otec,“ vraví chlapec, „nebojím sa ničoho, ak ty ostaneš pri mne.“ Otec ho uisťuje: „Dobre, ostanem pri tebe!“ Lekár mu to dovolil, a tak si otec prisadol k svojmu dieťaťu, ktoré už ležalo na operačnom stole. Keď mu už mali dať narkózu, chlapec sa ešte raz pozrel na otca a pýta sa: „Ocko, si tu?“ Hneď nato narkóza začala účinkovať.

„Teraz už môžete odísť,“ povedal lekár otcovi, keď dieťa zaspalo a operácia sa mala začať. „Nie,“ odpovedal otec, „ja som svojmu synovi sľúbil, že zostanem pri ňom, a preto by som rád aj ostal.“ „Dobre, teda, zostaňte!“ súhlasil lekár. Operácia sa podarila. Keď sa chlapec prebudil z narkózy, otec ho ešte stále držal za ruku. Chlapec sa usmial a povedal celkom ticho: „Ocko, stále si tu?“ a opäť zaspal. Bol si istý, že otec zostane pri ňom.

Boh nás má rad. Miluje nás. „Aj keby matka zabudla na svoje dieťa, On nikdy nezabudne.“ Boh nás nikdy nesklame, On svoje sľuby plní verne, vždy a v každý čas. Ostaňme

mu verní aj my a v každej dobe.

Ešte raz veľké Pán Boh zaplať všetkým!

P.S.: Modlitba pokrsteného pri obnove krstných sľubov

Bože Otče, som šťastný(á), že som tvojím synom (tvojou dcérou), bratom (sestrou) tvojho Syna Ježiša Krista, chrámom Ducha Svätého a členom (členkou) svätej Katolíckej cirkvi.

Na výročie svojho krstu znova sa zriekam zlého ducha aj všetkých jeho skutkov a všetkých jeho pokušení a vyznávam svoju vieru i vieru tvojej Cirkvi:

Verím v teba, Bože, Otče všemohúci, Stvoriteľ neba i zeme.

Verím v Ježiša Krista, tvojho Syna a nášho Pána, narodeného z Márie Panny, umučeného a pochovaného, ktorý vstal z mŕtvych a sedí po tvojej pravici.

Verím v Ducha Svätého, vo svätú katolícku cirkev, v spoločenstvo svätých, v odpustenie hriechov, vo vzkriesenie tela a v život večný.

Toto je viera moja, toto je viera Cirkvi. Túto vieru vyznávam a ona je mojou slávou v Ježišovi Kristovi. Amen.

Sr. M. Školastika, Regína Balogová

Foto: Martin Ocsenáš

Zvláštny sen (podľa skutočnej udalosti)

V jednom meste žilo dievčaťko, ktoré sa volalo Katka. Otec a mamička mali Katku veľmi radi. Aj ona milovala svojich rodičov a vzorne ich poslúchala. Katkin otec bol veselý človek s dobrým a láskavým srdcom, ale telesne bol veľmi slabý. Mal ochabnuté nohy a nevládal dlho chodiť. Často musel odpočívať. Všetky sily však obetoval pre blaho rodiny. Nakoľko mu to zdravie dovoľovalo, staral sa, aby jeho manželka a dve deti mali všetko, čo potrebujú. Ľudia, ktorí ho poznali, si ho vážili pre jeho bohabojnosť a láskavosť. Katka, staršia z detí, si nevedela predstaviť život bez otca a často sa k nemu túlila. Lenže jej otcovi nebolo dožičené dožiť sa vysokého veku. Ťažko ochorel a veľmi trpel. Videl svojich zomrelých príbuzných, ktorí ho čakali v nebi. Vo veľkých bolestiach sa obracal na Pána Boha s prosbou: „Prosím ťa, Pane, zober ma k sebe hore. Oni ma tam už čakajú.“ Katku veľmi bolelo, keď videla otca takto trpieť a často vyronila slzičku ľútosti, ale tak, aby ju otec nevidel, lebo aj keď mal ťažký život, nezniesol, keď ho niekto ľutoval.

Láskavý Boh ho nenechal dlho trápiť a povolal ho z tohto sveta. Keď umieral, Katka bola pri ňom. Držala ho za ruku a modlila sa. Zrazu pocítila, že sa blížila jeho posledné chvíľky na tomto svete. Pozrela sa na neho a keď videla, že má zatvorené oči, nechcela ho rušiť, len v duchu vyslala k nemu vrúcnu prosbu: „Otecko, prosím ťa, príď mi povedať,

keď sa dostaneš k Ježiškovi do neba.“ Katka ani neotvorila ústa. Otec však zrejme vnímal jej prosbu. Naširoko otvoril oči a uprene sa na ňu zadíval. Potom sa zhlboka nadýchol a naposledy vydýchol. Katka bolestne zaplakala a zavolala mamu, ktorá práve v tej chvíli nebola pri jeho posteli. Spolu sa pomodlili za spásu jeho duše. Pochovali ho na cintoríne za mestom. Život plynul ďalej. Katka žiaľila za otcom, ale vedela, že už nič nemôže zmeniť. Teraz bolo dôležité postarať sa o jeho dušu. Preto sa vrúcne modlila a chodila na sväte omše, ktoré za neho obetovala. Čoskoro sa začali diať divné veci.

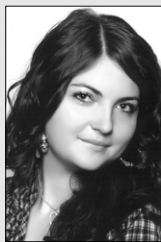
Jednej noci sa Katke prisnil zvláštny sen. Videla samú seba, ako kráča k cintorínu za mestom. V ruke mala košík, v ktorom niesla jedlo. Cintorín bol na svahu. Keď sa pozrela hore, uvidela, ako otec stojí pri svojom hrobe a nedočkavo na ňu rukou máva, aby sa ponáhľala. Katka pridala do kroku. Keď sa k otcovi priblížila, dala mu jedlo, ktoré priniesla. Otec sa pustil do jedenia. Keď všetko dojedol, povedal: „Ďakujem, dieťa moje drahé, a prines mi, prosím ťa, čoskoro zase niečo pod zub.“ Katka odvetila: „Prinesiem.“ V tom sa sen skončil a Katka sa prebudila. Nechápano sa obzerala okolo seba, začala uvažovať o svojom sne. Jej otecko je predsa mŕtvý a mŕtvi už nepotrebujú ješ. Aký pokrm by teda mohol potrebovať? Pomyslela si: Áno, otecko je mŕtvý. No mŕtve je len

jeho telo a bude mŕtve dovtedy, kým ho Boh nevzkriesi z mŕtvych. Oteckova duša žije, pretože je nesmrteľná. Teda nie oteckovo telo je hladné, ale jeho duša. Aký pokrm môže potrebovať duša? Aha, už viem, kázal o tom pán farár! Máme sa modliť za duše mŕtvych, aby sa pre ne čím skôr skončili muky očistca a mohli prísť k Pánu Bohu do neba. Duše mŕtvych sú hladné po našich modlitbách.

Odvtedy sa Katka ešte viac začala modliť za spásu otcovej duše. Večer na svätej omši pristupovala k svätému prijímaniu a prosila Pána Boha, aby jeho dušu čím skôr prijal do neba. Stále sa jej však sníval ten istý zvláštny sen. Trvalo to asi tri týždne. Celý ten čas nepoľavovala vo vrúcnych modlitbách. Po troch týždňoch sa zrazu všetko skončilo. Katke sa prisnil celkom iný sen. Vo sne videla svojho otca úplne inak ako doposiaľ. Bol krásny a mladý. Bol oblečený v nádhernom bielom obleku a okolo neho bola oslnivá žiara. Niečo také krásne Katka ešte nikdy nevidela. Otec sa na ňu usmieval a ďakoval jej za vyslobodenie z očistcových múk. Keď sa Katka zobudila, pocítila veľkú radosť. Pochopila, že otec splnil jej nevyslovenú prosbu. Prišiel jej oznámiť, že sa dostal do neba. Hrialo ju pri srdiečku, že práve ona oteckovi pomohla urýchliť odchod do neba. Bez jej pomoci by sa ešte trápil v očistci.

spracovali: Pavol Majerník ml.

a Bc. Martina Gondová

Lenka Novotná

Najkrajšia vianočná hádanka

Kde bolo, tam bolo, v meste, kde vládla hmla a mráz taký silný, že každému jednotlivému omrzal nos, žila jedna snehová vločka. Bývala na výzgajúcej okenici jednej malej drevenej chalúčky. V chalúčke už dávno nikto nebýval, takže vločka bola v úplnom bezpečí a nikto ju nemohol striasť dolu. Tento pocit jej vyhovoval, pretože nebola ako ostatné vločky, ktoré si rady tancujú vo vetre alebo sa len tak naháňajú okolo snehuliakov. Naša snehová vločka, ktorú všetci volali Hviezdička, sa celé dni len vyvalovala na okne a pozorovala svet naokolo.

Ostatné vločky sa čudovali, ako môže takto ležať celý deň a nič nerobiť. Volali ju hrať sa s nimi, ale ona zakaždým odmietla a ďalej sa dívala na zamračenú oblohu. Ani si nepamätala, kedy naposledy vykuklo slniečko. Stále bolo chladno a sychravo. Fúkal studený vietor a hmla sa rozťahovala úplne všade. Veľké sivé chuchvalce mrakov sa lenivo ťahali po oblohe a mrzuto sa z výšky pozerali na krajinu. Ani snežiť sa im nechcelo. Zem pokrývalo len zopár zamrznutých kaluží a asi centimeter snehu.

Hviezdička stále dúfala, že spomedzi mrakov vykukne slniečko a poštekí ju na nose. Že zachmúrená obloha sa na ňu začne usmievať, začne snežiť a všetok sneh sa bude pri lúčoch slnka nádherne trblietať. Lenže slnko neprichádzalo. A sneh už vôbec nie. Plynuli dni, týždne, mesiace a stále sa nič nedialo. Všetko bolo navlas rovnaké, príroda spala hlbokým zimným spánkom a nikomu ani nenapadlo rozmýšľať, kam sa podelo svetlo.

Až prišli Vianoce. Odvšadiaľ zneli koledy, vôňa medovníčkov sa šírla z každej kuchyne a ľudia začali svoje domčeky

ozdobovať všakovakými farebnými svetielkami. Len osamelá drevená chalúčka smutne stála v tmavej noci a nikto si ju ani nevšimol. Hviezdička sa to vôbec nepáčilo. Svojimi veľkými očkami hľadela na všetok ten ligot naokolo a bolo jej veľmi smutno. Sadla si na koniec parapetnej dosky, objala si kolienka rúčkami a tíško sa rozplakala. Tak veľmi si na Vianoce želala aspoň kúsok svetla.

„Ešte nikdy som nevidela plakať snehovú vločku,“ ozvalo sa z tmy. Hviezdička sa preľakla. Rýchlo si utrela slzičky a rozhládla sa okolo seba, ktože sa jej to prihovára.

„Neboj sa, to som len ja,“ ozvalo sa opäť. Z tmy vyletela na parapetnú dosku veľká múdra sova zo susedného stromu. Sadla si vedľa vločky a z výšky sa na ňu pozrela.

„Prečo plačeš?“ zaujímalo ju.

„Lebo...“ vzlykala vločka, „všade sú svetielka, ľudia sú spolu, len ja som sama a v tme. Chýba mi ozajstný domov.“

„Vločky nemajú domov,“ povedala sova. „Vločky lietajú po svete a robia radosť ostatným, najmä deťom.“

„Ale, čo ak aj vločky chcú, aby im niekto robil radosť?“ nedala sa Hviezdička.

„Takto to nefunguje. Niekedy sa musíš obetovať, aby si v ostatných prebudila radosť a lásku. To je najväčšie poslanstvo Vianoc,“ usmiala sa sova.

„Ale aj ja potrebujem radosť a lásku. Ak ich nebudem mať, ako ich môžem rozdávať?“ nerozumela Hviezdička a potriasla hlavičkou s bielymi ligotavými vláskami

„Dám ti hádanku,“ povedala sova. Hviezdička spozornela a sústredila sa.

„Je žlté, rozdáva vôkol seba svetlo a teplo a teraz ti veľmi chýba.“

Hviezdička sa rozosmiala a zaťukala si na čelo. „Toto už je aká hádanka! Veď je to slnko!“

„Správne,“ povedala sova.

„A to je všetko? Ako mi už len toto malo pomôcť?“ dupla nôžkou Hviezdička a nahnevane začala kráčať po okne.

„Budeš prekvapená, ale aj takáto jednoduchá hádanka v sebe skrýva oveľa viac, než si myslíš. Poď, sadni si, vysvetlím ti to.“ Hviezdička si opäť sadla vedľa sovy a hlavičku si podoprela pästičkami. „To

som teda zvedavá,“ povedala.

Sova si našuchorila perie a začala Hviezdičke vysvetľovať: „Slnko je najväčšie na celej oblohe. Každý deň vychádza a kým ho vidíme, stále zo seba vyžaruje svetlo a teplo. Nenecháva si ich pre seba. Podelí sa s nimi. Pomáha tak nielen ľuďom, ale aj rastlínkam a zvieratkám. Vtedy, keď ho nevidíme, robí radosť tým, ktorí žijú na opačnom kúte sveta. Tiež čakali na slniečko a teraz, keď ho majú, vážia si ho. Naša krajina bola lakomá a ľudia sa nemali radi. Chceli si slnko uchmatnúť len pre seba, preto je tu stále takto sychravo.“

Hviezdička zosmutnela.

„Bude to trvať dlho?“

„Čo?“ spýtala sa sova.

„No, že sa bude slniečko hnevať.“

„Neviem, možno, ak sa ľudia polepšia a začnú si prírodu vážiť...Možno vtedy sa vráti,“ poškrabala sa sova za ucho.

„Ja by som veľmi chcela, aby bolo všetko také, ako predtým. Ba ešte aj lepšie!“ vyskočila zrazu Hviezdička na nohy a začala skákať okolo sovy.

„Už viem, čo musím urobiť!“

Sova prikývla a sledovala, ako sa Hviezdička rozbehla a prudko zoskočila dolu. Zvolala všetky snehové vločky, až sa z tej tenučkej vrstvy snehu, ktorá bola predtým na zemi, stal veľký snehový vankúš.

„Sme pripravené!“ vyhlásila Hviezdička a začala mávať na sovu. Sova rozprestrela svoje veľké krídla a zosadla na zem. Vločky jej povyskakovali na chrbát a poriadne sa prichytili na perie. Sova vzlietla a vzná-

šala sa s nimi až k oblakom.

„Môžeme?“ spýtala sa, keď dosiahli potrebnú výšku.

„Áno!“ jednohlasne odpovedali vločky. Sova sa prudko otriasla a zhodila z chrbta celý zástup malých snehových vločiek. Tie sa pochytili za rúčky a tichučko tancovali v studenom vetre. Hviezdička sa konečne necítila sama a užívala si pohľad na všetky blikotajúce svetielka, ktoré z výšky videla.

Keď ľudia spoza okien zbadali, že sneží, rýchlo vyšli z domčekov a pozerali sa na tú krásu. Objímali sa, želali si krásne Vianoce a deti sa, tak ako snehové vločky, pochytili za ruky a tancovali. Lenivé mraky to tiež videli a povedali si, že keď majú ľudia takú radosť z niekoľkých vločiek, isto sa potešia aj väčšej nádielke. Otriasli sa a na zem sa razom spustilo niekoľko miliónov ďalších.

A konečne začalo snežiť. V meste pribúdali snehuliaci, vyrástlo aj klzisko so snehovými mantinelmi a dokonca sa na každej ulici usporadúvali preteky na sánkach. Ľudia sa stretávali, núkali sa vianočným pečivom, guľovali sa a smiali. Tak to išlo celé Vianoce. Po Vianociach Hviezdička opäť vyliezla na okno a sledovala tú bielu krásu naokolo.

„Je to úžasné, si šikovná,“ pochválila ju sova, ktorá sa opäť zastavila na kus reči.

„Ďakujem ti. Bez teba by som to nedokázala. Myslíš, že sa to bude slniečku páčiť?“

„Som o tom presvedčená,“ potľapkala ju sova po pleci a vrátila sa na strom.

Hviezdička sa pozrela hore na oblohu. Mraky poslušne snežili a sledovali deti, ktoré práve dávali snehuliakovi na hlavu hrniec. Detský smiech znel takmer na celé mesto.

Odrazu, akoby niekto otvoril pokrievku. Spoza mrakov si cestu razil prvý snečný lúč. Hviezdička neverila vlastným očiам. Slniečko sa predralo dopredu pomedzi mraky, aby lepšie videlo, čo sa to v meste porobilo. Ani ono nemohlo uveriť vlastným očiам. Pošúchalo si viečka a pozrelo sa ešte raz.

Hviezdička vyskočila a začala slniečku mávať. Slniečko jej odkývalo a spýtalo sa, ako to dokázala. „Stačilo rozdať radosť a láska prišla spolu s ňou. Bola to tá najkrajšia vianočná hádanka,“ usmiala sa Hviezdička. Slniečko ju pochválilo a za odmenu zaplavilo celé mesto svojím svetlom. Mäkká snehová perinka sa vďaka jeho lúčom začala nádherne trblietať a mesto sa razom premenilo na veľkú rozprávkovú krajinu.

Hviezdička zoskočila z okna a utekala sa hrať k ostatným vločkám. Zaumienila si totiž, že už nikdy nebude celé dni len sedieť na okne. Práve naopak. Spolu s ostatnými vločkami začne už teraz vymýšľať, ako ľuďom priniesť krásne Vianoce aj na budúci rok.

A čo sa stalo s osamelou drevenou chalúpkou? Ľudia ju krásne vyzdobili, opravili a urobili v nej veľký Betlehem. To preto, aby navždy symbolizovala lásku a radosť, ktoré sa do mesta vrátili vďaka Vianociam.

Ako prežiť Vianoce?

Túto otázku si kladieme každý rok, ak nám záleží, aby boli opravdivé, kresťanské a neskončili sa znechutením a rozladenosťou. Započúvajte sa do slov listu, ktorý napísal starý muž svojej dcére v adventnom čase. Múdrost' veku a pohľad na podstatné by nás mali zachrániť od opakovaných chýb.

„Milé dieťa, už som starý, stojím na konci života a trochu sa usmievam nad dôležitosťou a hlúposťou. Nerád zasahujem do života mladých, lebo viem, že to nemajú radi. Ty si však moje dieťa. Tebe ten list musím napísať. Moja milá Mária, ak chceš správne prežiť krásne vianočné dni, musíš sa naučiť sláviť adventné obdobie. Neodbavíť to tým, že rýchlo zapáliš sviečku a potom ju zase zhasneš. Musíš sa naučiť zostať v tichosti, potom môžeš nájsť cestu k sebe. A predovšetkým k Bohu. Ak sa k tomu nedostaneš v adventnom čase, nikdy sa nenaučíš správne sláviť Vianoce. Ako to u vás bolo minulý rok, tak to teraz v žiadnom prípade nesmie byť. Vieš ešte, ako to bolo? Ty si celé týždne pred sviatkami hekticky pracovala. Deti si odvieďla do škôlky, pre muža si nemala čas, keď večer prišiel domov. Zohrial si večeru a potom odišiel do svojho spolku, aby navrhoval vianočné vystúpenie. Ty si uložila deti, všetko v rýchlosti a bez ozajstnej lásky. Upratovala si, prala, žehlila, rádio stále hralo naplno. Potom si išla do postele. To bol váš adventný čas. V nedeľu ste pracovali doma. Robili ste nespočetne darčkové balíčky, potom ste išli von. Deti boli zväčša samy. Predpokladám, že priateľom

Ilustračná snímka: M. Magda

a rodine ste darovali mnoho vecí. Ale má to zmysel? Nemysleli ste nikdy na to, kto to zaplatí? Vaše deti a, prepáčte starému mužovi to slovo, vaše duše. Pyšne ste potom ukazovali, čo ste si dali na Ježiška, keď som na Štedrý večer prišiel k vám: stereo, šperky, drahé šaty... No dobre, niečo treba, ale ani v myšlienkach ste sa nenaladili na tento veľký sviatok, ani jednu pieseň ste nezaspievali. Za vás spievali ľudia na cédečkách a v televízii sa namiesto vás pomodlil kňaz. Ja som vtedy nepovedal nič. Iba som si stále myslel: Mýlim sa, alebo je to pravda? Zvonka majú všetko, vo vnútri nemajú nič. Pozri, dieťa moje, aj ja som sa musel kus po kuse zbavovať všetkých zbytočností, ktorými sa ľudia zamestnávajú v

adventnom čase, kým som sa naučil oslavovať a byť šťastný. Píšem ti dnes, lebo by som chcel, aby si aj ty bola šťastná. Ale na to budeš musieť niektoré veci prehodnotiť a urobiť si hierarchiu hodnôt. Prosím, daj na starého človeka. Nepracuj toľko! Máte dosť. Nedávaj deti tak často preč, lebo ich celkom stratiš. Je dôležité, ak získaš čas pre svoje deti, pre svojho muža a pre Boha. Verím v to, že Ježiš jedného dňa znovu príde. Čo máš z toho, že vlastniš toľko vecí, keď nemáš Krista? Možno mi rozumieš. Možno si myslíš, že som staromódny. Ale aspoň to mi uver, že treba rozoznať šťastie od zdania. To vám prajem k adventnému obdobiu a Vianociam. Tvoj milujúci otec.“

spracoval: František Štofaňák

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Prečo ma vždy odmietali?

„Moji rodičia sa pokúšali ukončiť môj život potratom. Keď som bol malý, ostatné deti sa nikdy nechceli so mnou hrať. Moji spolužiaci ma vždy šikanovali. Nikdy som nemal pocit, že môj život je dôležitý.“

Na objasnenie historka o istom sirovi Gilesovi. Za čias anglického kráľa Henricha VIII. bolo v londýnskom hrade Toweri väznených a mučených množstvo ľudí. Raz ktosi zaklopal na bránu Toweru. Strážca sa pozrel

z okienka a keď uvidel, že ten, kto klope, je hrbáč, okríkol ho: „Zmizni, ty pes!“ Muž s hrbom odvetil: „Ja som sir Giles. V mene kráľa otvor bránu.“ Strážca, trasúc sa od strachu, otvoril bránu a vpustil sira Gilesa so všetkými poptami, ktoré prináležia kráľovmu šľachticovi.

Uvedomujeme si niekedy, kto vlastne sme?

Mama sa pokúšala ukončiť tvoj život potratom, ale Boh chcel, aby si zostal nažive, pretože má

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

ilustračná snímka: M. Magda

pre teba plán. Tvoji spolužiaci ťa šikanovali, ale tvoj anjel strážca ťa nikdy nenechal bez ochrany. Deti ťa odmietali a nechceli sa s tebou hrať, ale za teba zomrel Ježiš. Si adoptovaný syn všemohúceho Boha. Si dedič neba. Si milovaný Bohom Otcom, Synom a Duchom Svätým. Ty si viac ako kráľov šľachtic! Chápem, že keď ťa ostatní odmietajú, cítiš zármutok, krivdu a zranenie.

Pred Bohom si to, čo si a nie to, čo si o tebe myslia ostatní. Predstav si, že ti prinesú obraz od Picassa a ty poznamenáš: „To je ale mazanica! Zahodte ho do smetlí!“ Myslíš si, že tvoja poznámka obraz znehodnotí? Myslíš si, že pre ňu stratí hodnotu? Pred Bohom si to, čo si.

Problém by nastal vtedy, keby si Boha opustil. V tom prípade by nebolo nikoho, kto by ťa priviedol k uvedomeniu si tvojej krásy a hodnoty. Bez Boha budeš úplnou sirotou. Nerob si zo života bezcennú ničotu!

Ahoj, deti!

detskú stranu pripravuje: Tomáš Magda ml.

obrázok: internet

Už pred mesiacom sme začali odpočítavať dni do vianočných prázdnin. Pamätáte si? Dnes je to už oveľa krajšie číslo – už len 10 dní! Áno, presne tak. Ešte lepšia správa je, že doma si od školy oddýchneme až do 7. januára 2016. O Vianociach a adventnom období sa toho stále veľa popíše. Preto sa Vám pokúsim priblížiť udalosti sviatku Zjavenia Pána, ktorý sa slávi 6. januára. Pre nás je dňom, kedy sa uzatvára aj prázdninové obdobie a pomaly v nás doznieva vianočná atmosféra.

Zjavenie Pána – Tria králi

Pravoslávni veriaci dodnes v tento deň slávia Narodenie Pána, teda sviatok, ktorý my slávime 25. decembra. V tento deň oslavujeme to, že sa Ježiš dal poznať ako Boží Syn múdrcov, ktorí prišli z východu. Mudrci boli pohania, a teda cez nich sa dal poznať všetkým národom. Vo Sv. písme o mudrcoch píše evanjelista Matúš, ktorý však neuvádza, koľko ich bolo. To, že boli tri, je iba tradícia, ktorá možno vznikla na základe troch darov: zlata, kadidla a myrhy. Nevie sa, ani odkiaľ presne pochádzali. Mená Gašpar, Melichar a Baltazar sú zrejme tiež iba vymyslené a začali sa používať až v 12. storočí.

Na tento sviatok sa pri sv. omši požehnáva voda, soľ a krieda. Kňazi potom chodia po príbitykoch, požehnávajú ich a spolu s rodinou sa modlia. Je to starý zvyk.

Dobrá novina 2016 – 21. ročník

U nás sa posvätenou kriedou značia veraje dverí už na sviatok Narodenia Pána, keď my, koledníci Dobrej noviny, prinášame radostnú zvesť do našich príbitykov, pričom pomáhame chudobným deťom v Afrike. Tento rok vyzbierané peniaze pomôžu hlavne ľuďom v Turkáne, ktorá je veľmi suchou oblasťou. Vodný projekt im má zabezpečiť prístup k pitnej vode počas celého roka. Pre nás je voda veľkou samozrejmosťou a niekedy si ju ani nevážime.

Všetkých Vás, ktorí koledujete povzbudzujem, aby ste ohlasovali príchod Ježiša na svet s láskou, úsmevom a otvoreným ♥-com. ;)

Tomáš Magda ml. :)

Tajnička!

Christus Mansionem Benedicat – Kristus nech žehná

tento dom. Toto je celé znenie skratky, ktorá sa píše kriedou na veraje dverí a ktorú získaš po vyriešení tajničky.

1. ...razy meraj, raz strihaj.
(napíš číslo)

2. Zero je po slovensky... (napíš číslo)

3. Konštantín Filozof, Metodov brat, dostal meno...

4. Keď sa rozprávaš s Bohom, tak sa...

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.

5. Diecézu alebo eparchiu spravuje a vedie...

6. Deň vzniku SR je štátnym sviatkom, ktorý sa oslavuje ... januára. (napíš číslo)

7. Hlavných právd je v cirkvi... (napíš číslo)

Naši drahí mladí čitatelia!

Skúste využiť náš časopis aj pre vašu budúcu novinársku kreativitu. Každému, kto sa bude chcieť prejaviť, poskytneme priestor pre jeho tvorbu.

Porta sancta

13. decembra 2015 bude v katedrále sv. Alžbety pri sv. omši o 10:30 h otvorená Mons. Bernardom Boberom, arcibiskupom-metropolitom Brána milosrdenstva v rámci mimoriadneho Svätého roku milosrdenstva. Z rozhodnutia otca arcibiskupa budú v našej diecéze otvorené taktiež Brány milosrdenstva i v ďalších 19 určených chrámoch.

Obrad začiatku jubilea spočíva v otvorení tzv. svätej brány. Je to brána, ktoré je otvorená iba počas Svätého roka, inak je zamurovaná. Svätú bránu majú všetky štyri hlavné baziliky Ríma: sv. Petra, sv. Jána v Lateráne, sv. Pavla za hradbami a Santa Maria Maggiore. Obrad otvorenia svätej brány symbolicky vyjadruje, že pri príležitosti Svätého roku sa veriacim ponúka osobitná cesta smerom k spásu. Svätá brána na ostatných bazilikách bude otvorená po Bazilike sv. Petra. Z rozhodnutia Svätého Otca budú Brány milosrdenstva otvorené i vo všetkých katedrálnych chrámoch po celom svete, ako aj v iných chrámoch, ktoré na to špeciálne určí miestny biskup. Brána milosrdenstva je spojená s možnosťou získať mnohé milosti pri zachovaní stanovených podmienok.

Určené chrámy s Bránou milosrdenstva v našej diecéze:

Katedrála sv. Alžbety v Košiciach

Konkatedrála sv. Mikuláša v Prešove

Bazilika Narodenia Panny Márie vo Vranove nad Topľou

Bazilika sv. Egídia v Bardejove

Farský kostol mučeníckej smrti sv. Jána Krstiteľa v Sabinove

Farský kostol sv. Martina v Lipanoch

Farský kostol Všetkých svätých v Humennom

Farský kostol Narodenia Panny Márie v Michalovciach

Farský kostol sv. Vavrinca, diakona v Sobrance

Farský kostol Návštevy Panny Márie v Trebišove

Farský kostol Zoslania Ducha Svätého v Moldave nad Bodvou

Pútnická kaplnka Narodenia Panny Márie vo filiálnej obci Svätá Mária, farnosť Rad

Pútnický kostol Narodenia Panny Márie v Malej Vieske

Pútnický kostol Ružencovej Panny Márie v Obišovciach

Pútnický kostol sv. Vojtecha v Gaboltove

Pútnický kostol sv. Jakuba vo Veľkom Šariši

Pútnický kostol Najsvätejšieho Tela Pána v Stropkove

Farský kostol Božieho milosrdenstva vo Svinej

Farský kostol Božieho milosrdenstva v Snine – sídlisko

Farský kostol Božieho milosrdenstva v Košiciach – KVP

V zimnom období

Posledný mesiac kalendárneho roku prežívame,
pod nohami
vzrgajúci sneh máme.

Z množstva hviezd na oblohe,
len jedna
je najviac rozžatá,
práve tá nám ohlasuje
narodenie batolaťa.

V treskúcej zime
bez vody a elektriny,
narodil sa nám chlapec malý,
z ktorého sme všetci
radosť mali.

Zázračné dieťa
do jasieľ uložené,
na slame, na sene,
také má
miestečko pripravené.
Žiadna piecka teplo nevydáva,
len osol a vôľ svojím dychom
telo mu ohrieva.

Statočne sa drží
chlapec malý,
aby sme ho
každý rok oslavovali.
Ten čas vianočný
práve teraz prežívať budeme
a tak na Ježiška
nikdy nezabudneme.

Pokloíme sa teda,
malému Jezuliatku,
čo má pri sebe Otca, Matku.
Do chrámu Božieho
teda zavítajme,
s úctou a pokorou
jemu sa klaňajme.

Marta Pacovská, Široké

Trampoty v manželstve

98. Čo robiť, keď má manželský partner ľubostný pomer?

Pred takúto otázku môže byť postavený ktokoľvek, ak žije v manželstve a dobre si uvedomuje, akú dobu dnes žijeme a ako útočí satan na sviatosť manželstva.

Tak teda, čo máme urobiť, keď zistíme, že náš manželský partner má ľubostný vzťah? Máme mu odpustiť a naďalej ho milovať v nádeji, že ho získame späť?

Odpustenie a láska sú určite dôležité. Neznamená to však tolerovať správanie, ktoré ničí manželstvo. Konať s láskou niekedy znamená byť tvrdý a zaujať stanovisko.

Niektoré veci v manželstve nie sú dovolené. Keď v manželstve pretrvávajú týranie, nevera, zneužívanie detí, alkoholizmus alebo drogová závislosť, vtedy je čas s

láskou zasiahnuť. Takéto postoje a činy, ak zostanú nekontrolované, zničia aj nás samotných, aj naše manželstvo. Láska od nás vyžaduje odpúšťať, ale niekedy postaviť sa tvárou v tvár.

Nech nám poslúži príklad: Anka sa nikdy nepostavila proti taktike zastrašovania, ktorú používal jej manžel Ondrej. Vždy dosiahol svoje a ona celkom stratila sebadôveru. Po desiatich rokoch manželstva zistila, že má ľubostný pomer s jednou susedkou. Sľúbil, že pre dobro rodiny a troch detí ten vzťah ukončí. Ale ona zistila, že ich ľubostný vzťah pokračuje. Nakoniec sa na radu svojej priateľky rozhodla konať.

Povedala mu, že podkopával jej

dôveru v ich vzájomný vzťah a že sa musí odsťahovať. Ak bude pokračovať v nevere, manželstvu je koniec. Ale ak svojimi skutkami aj slovami dokáže, že sa chce vrátiť späť, je ešte šanca, žeby sa manželstvo mohlo dať zachrániť. Po prvýkrát v ich manželstve stála Anka pevne za tým, čo považovala za správne.

Stretol som sa s ním v čase, keď už niekoľko mesiacov žili oddelene a Ondrej sa už chcel vrátiť domov. Jeho rešpekt voči Anke vzrástol odvtedy, čo vytýčila hranicu pre jeho správanie. Uvedomil si, že nemôže robiť len to, čo sa mu zachce. Musel sa rozhodnúť. Ankin pevný postoj bol väčším prejavom lásky než jej predchádzajúca ústupčivosť, pretože poskytoval najväčšiu nádej na návrat a obnovu ich manželstva. Ako z príkladu vidíme, je potrebné zaujať pevné stanovisko a tak pomôcť partnerovi.

MUDr. B. Vaščák

ilustračná snímka: M. Magda

Stalo sa:

- 28. 11. oslávili sme 14. výročie konsekrácie kostola sv. Ondreja vo Vítaze a 23. výročie konsekrácie farského kostola sv. Jozefa, robotníka vo Vítaze

- 29. 11. oslávili sme 23. výročie konsekrácie filiálneho kostola sv. Barbory v Ovčí

- 29. 11. bola v nedeľu po sv. omšiach zbierka na Charitu – jeseň

- 30. 11. odpust sv. Ondreja sme oslávili v tomto starobyľom kostolíku sv. omšou o 18.00 h, ktorú celebroval Juraj Riško, farár v Hanušovciach nad Topľou

- 6. 12. bola odpustová slávnosť sv. Barbory v Ovčí so slávnostnou sv. omšou o 10:30 h, ktorú celebroval Radoslav Sabol, kaplán v Jarovniciach

- 8. 12. sme slávili slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, prikázaný sviatok

Stane sa:

- 25. 12. v piatok slávime jeden z najväčších prikázaných sviatkov - narodenie Pána Ježiša

- 25. a 26. 12. budú naši mladí chodiť po koledovaní v popoludňajších hodinách; výťažok z koledovania Dobrej noviny pôjde na podporu rozvojových projektov v krajinách východnej Afriky

- 31. 12. svätého Silvestra, koniec kalendárneho roka 2015

- 1. 1. 2016 slávnosť Bohorodičky Panny Márie; prvý deň v roku je prikázaným sviatkom

- 6. 1. slávnosť Zjavenia Pána, ľudovo nazývaný Traja Kráľi, prikázaný sviatok; v tento deň bude požehnanie „trojkráľovej vody“ pri sv. omšiach a popoludní požehnanie domov

- 10. 1. nedeľa Krstu Pána; touto nedeľou sa končí vianočné obdobie a začína sa obdobie cez rok

Vianočná sv. spoveď 2015

Utorok 15. 12.	Vítaz	15:30 – 18:00
	Široké	15:00 – 18:00
Streda 16. 12.	Ovčie	15:30 – 18:00
	Široké	15:00 – 18:00
Štvrtok 17. 12.	Ovčie	15:00 – 18:00
Piatok 18. 12.	Vítaz	9:00 – 12:00
		14:30 – 18:00
Sobota 19. 12.	Široké	9:00 – 11:30
		14:00 – 17:00
Nedeľa 20. 12.	Sabinov	14:00 – 18:00

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
14. 12.	Pondelok				
15. 12.	Utorok	18:00	za ZBP bohuznámej rodiny		
16. 12.	Streda			18:00	† Roman Halko
17. 12.	Štvrtok	7:00	† Oľga, Helena a Andrej Kubušovci	18:00	† Jozef a Mária Kráľovci
18. 12.	Piatok	18:00	† Helena Forišová (výročná)		
19. 12.	Sobota	7:00	† Jozef a Mária Uliční		
20. 12.	4. adventná nedela - C	7:30	za farnosť	9:00	† Helena a František Jenčovci
		10:30	† Barbora a Rudolf		
21. 12.	Pondelok			17:00	75: Ján Uličný
22. 12.	Utorok	18:00	† Anna a Jozef Kollárovci		
23. 12.	Streda	7:00		7:30	† Tomáš, Michal, Barbora a Martin
24. 12.	Štedrý deň	24:00	vlastný úmysel	22:00	vlastný úmysel
25. 12.	Narodenie Pána	7:30	† Valent Magda	9:00	† Monika Kollárová
		10:30	za farnosť		
26. 12.	Sv. Štefan, mučeník	7:30	† Štefan a Františka	9:00	† Štefan a Karolína Balogovci
		10:30	50: Štefan Kollár		
27. 12.	Svätej rodiny	7:30	za farnosť	9:00	† Štefan a Veronika Balogovci
		10:30	50: František Girčák		
28. 12.	Pondelok				
29. 12.	Utorok	18:00	† Žofia, Ondrej, Ernest, Jozef, Ján a František		
30. 12.	Streda			17:00	60: Mária Balogová a za jej rodinu
31. 12.	Štvrtok	15:00		8:00	† Matúš a Žofia Jenčovci a Mikuláš Kollár
1. 1.	Panny Márie Bohorodičky	7:30	za farnosť	9:00	za ZBP Róberta Uličného
		10:30	za prvoprijímajúce deti 2015		
2. 1.	Sobota	7:00	za ružencové bratstvo	17:00	za živých a † členov ružencov. bratstva
3. 1.	2. nedela po Narodení Pána	7:30	za farnosť	9:00	† Štefan, Helena, Jozef a Jozef
		10:30	75: Ema Uličná a za jej rodinu		
4. 1.	Pondelok				
5. 1.	Utorok	18:00			
6. 1.	Zjavenie	7:30	za farnosť	9:00	za ZBP Miroslava Jenču a jeho rodiny
	Pána	10:30	40: Monika a za jej rodinu		
7. 1.	Štvrtok	7:00	† Katarína a Ján Baloga (Paríž)		
8. 1.	Piatok	18:00	75: Štefan Čech	17:00	† Roman Halko
9. 1.	Sobota	7:00			
10. 1.	Krst Krista	7:30	za farnosť	9:00	za ZBP Ireny Jenčovej
	Pána	10:30	85: Anna Galdunová a za ZBP rodiny		
11. 1.	Pondelok				
12. 1.	Utorok	18:00	† Tomáš Adamkovič		
13. 1.	Streda			17:00	80: Ján Jenča-Bednárík
14. 1.	Štvrtok	7:00			
15. 1.	Piatok	18:00	† Cyril Uličný	17:00	za ZBP Alexandra Humeňanského
16. 1.	Sobota	7:00			
17. 1.	2. nedela cez rok - C	7:30	70: Anton Salanci	9:00	za farnosť
		10:30	† Štefan Novotný, Helena, Michal a Anna r. Gregová		

7. novembra 2015 - modlitba korunky Božieho milosrdenstva pre TV LUX

7. novembra 2015 - stretnutie zasvätených osôb, rodákov z Ovčia

29. novembra 2015 - spevácky zbor Cantica Christiana z Krompách

Slávnostný kazateľ
ThLic. Juraj Riško

30. novembra 2015 - odpust sv. Ondreja, apoštola

Slávnostný kazateľ
Mgr. Radoslav Sabol

6. decembra 2015 - odpust sv. Barbory, mučenice v Ovcí

